de Verloren Viking

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Inleiding

De uitnodiging van Mohaka — het sympathieke stamhoofd, die Eric de Noorman als een vriend is gaan waarderen — zich blijvend in het „Land van Belofte" te vestigen, kan Eric niet aannemen, omdat hij voelt dat hij eerst terug moet keren naar Noorwegen, waar zijn zoon Erwin op de troon zetelt.
Bij het afscheid worden Eric en de zijnen door Mohaka overladen met kostbare geschenken. Reeds spoedig nadat ze hun tocht terug zijn begonnen — Eric wil zo spoedig mogelijk scheep gaan — bereiken ze dank zij de aanwijzingen van de krijgers van Masoi een grote rivier, die naar de zee leidt. Op een daartoe geschikte plaats, dichtbij de monding in zee, besluit Eric een kleine nederzetting van blokhutten te maken om daar onder leiding van de ervaren Cendrach een boot te bouwen. Enkele van Erics mannen doen dan een vreemde ontdekking. In de onmiddellijke omgeving ligt een Noorse Drakar! Weliswaar haveloos en vuil maar toch alleszins zeewaardig. Ondanks het feit dat deze boot bemand blijkt te zijn door een stelletje onguur uitziende kerels — een boot van de piratenbende van Ragnar de Rode — probeert Eric zo goed en zo kwaad als dat kan goede maatjes met hen te worden om zodoende, gebruik makend van deze boot, vlugger terug te zijn in Noorwegen. Van Erics goede bedoelingen kan echter niet veel komen, want al spoedig blijkt dat de bende kost wat kost de hand wil leggen op de geschenken, die Eric met zich mee voert en tevens de plaats te weten wil komen waar dit allemaal wel door Eric gevonden zou zijn. Hun hebzucht dit alles te bezitten brengt de bende er toe op vele manieren te proberen Eric en de zijnen onschadelijk te maken. Verbitterd zijn de gevechten, die ontbranden en talloos zijn de avonturen, die Eric beleeft. Uiteindelijk draagt Eric de zege weg, niet het minst dank zij de steun van Nahenah, één van de krijgers van Mohaka. De schavuiten hebben hun „loon der hebzucht" ontvangen en Eric kan thans met zijn getrouwen op de piratenschuit de overtocht naar Noorwegen aanvaarden.

De verloren Viking

Over de brede snelstromende rivier van het oosten glijdt een slank Norenschip met bollend zeil zeewaarts. Het is de Drakkar, welke Eric de Noorman op een van de piratenbenden van Ragnar de Rode heeft weten te veroveren. De stemming is goed aan boord hetgeen niet te verwonderen is, want onder de dekplanken ligt de grootste goudschat, welke Eric ooit ten deel gevallen is. Niemand is echter meer hiermee in zijn schik, dan Svein Langtand, die niet moe wordt al deze schatten te bekijken en zijn nieuw verworven rijkdom maar nauwelijks bevatten kan. De reis over de rivier verloopt voorspoedig. Alles wijst erop, dat de zee niet ver meer is, als Cendrach, de oude scheepsbouwer, landwaarts kijkend eensklaps opmerkzaam wordt op enkele krijgers, die druk gebarend aan de oever staan. 'Noorman, daar,' roept hij Eric toe. 'Twee mensen, zij zwaaien en wenken naar ons.'

'Laten we net doen alsof we zogezegd niks gezien hebben,' gromt Svein Langtand argwanend. 'Het is misschien wel een valstrik ofzo, om ons goud te roven.' Maar Eric meent iets bekends in een der twee gestalten op te merken en geeft bevel de riemen uit te brengen. Als de boot langzaam de oever nadert, blijkt de Noorman inderdaad gelijk te hebben; Een der krijgers is Nahenah! Lenig komen de twee mannen aan boord en na een plechtige begroeting zegt de oude woudloper: 'Het volk van Mohaka is in groot gevaar, mijn broeder. Vreemde krijgslieden kwamen naar onze dorpen. Zij dreigen met onderwerping en vernietiging. Mohaka verzoekt het grote blanke opperhoofd met zijn krijgers hem bij te staan tegen deze onderdrukkers.' Er is een ogenblik van stilte, dan besluit Nahenah: 'Jij bent de enige die ons helpen kan, mijn broeder.' Eric kijkt de kring rond. 'Heeft een van jullie er bezwaar tegen terug te keren?' vraagt hij zijn mannen. Geen antwoord. 'Ik heb wel zin in een potje vechten,' bromt Svein nadenkend, 'als er maar niks met mijn goud gebeurt.' 'In orde dan,' besluit de Noorman. 'Wij komen, Nahenah.'

Nahenah en de krijger blijven aan boord. De boot wordt gekeerd, de riemen uitgebracht en langzaam koersen zij weer stroomopwaarts. Zo ver als zij kunnen roeien zij op Nahenahs aanwijzing een der zijrivieren op, waar zij de Drakkar met een wacht van een paar man in een kleine beschutte kreek achterlaten. Dan gaat het te voet verder naar het dorp van Mohaka. Al van verre klinkt een luid geweeklaag tot hen door en verontrust gaan Eric, Svein en Nahenah vooruit. Bij hun nadering snellen enkele krijgers op hen toe. 'Ha! het is wel dat jij gekomen bent, o groot bleek opperhoofd,' zegt er een, 'want onze harten krimpen van vrees! Na het bezoek van de vreemde krijgers trok Mohaka er met enkele dapperen op uit om hen te volgen en te ontdekken hoe groot de vreemde krijgsmacht is, welke onze stam bedreigt. Hij verbood ons iets te ondernemen voordat hij terug zou komen. Sedertdien hebben wij niets meer van Mohaka vernomen.

Vóór Mohaka met zijn troepje verspieders vertrok, zond hij boodschappers uit, om alle strijdbare mannen te verzamelen voor de komende krijg. Mijn broeder mag zeggen, wat deze krijgers moeten doen,' brengt Nahenah in het midden. 'Zij zullen zich zo gauw mogelijk bij ons voegen,' is Erics antwoord. 'Maar haasten wij ons thans!' Zij laten oude Cendrach in het dorp achter en met zijn krijgers, Nahena en enkele dorpsbewoners begint de Noorman het spoor van Mohaka te volgen. Ze zijn nauwelijks enkele uren onderweg, als Nahenah hun gebaart, weg te duiken in het struikgewas. Verscholen achter het gebladerte, zien ze even later een vreemd uitgedoste gestalte, slechts gewapend met een lange staf, waaraan veren bungelen, verschijnen. 'Bij de goden, Noorman,' hijgt Svein Langtand grijnzend. 'Kijk me dát eens aan. Die kerel heeft een soort helm op van louter goud. Hij loopt te schitteren van boven tot onder. Laat mij hem even in zijn nek grijpen.' 'Wacht!' sist Nahenah. 'Dit is een van de vreemdelingen die in ons dorp kwamen!' Op dat moment blijft de schitterende figuur argwanend staan en loert luisterend om zich heen. 'Zie toe, broeders,' fluistert Nahenah verbaasd. 'Hij maakt het teken des vredes.'

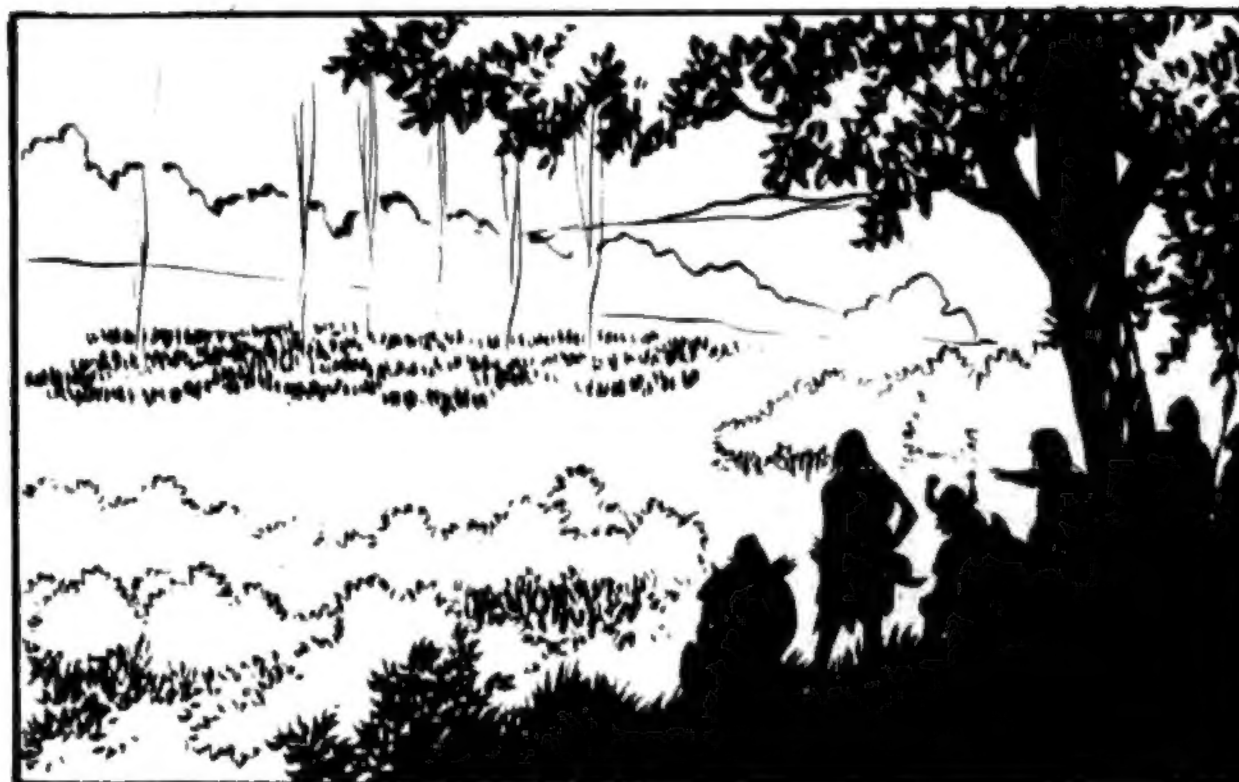
'Vertoon je niet, broeders,' fluistert de oude krijger. 'Nahenah zal gaan om te spreken met de vreemde krijgsman.' Lenig springt hij overeind en treedt de vreemde tegemoet. 'Halt, o krijger en jij, die tussen het struikgewas meeluisteren. Dit is de boodschap, die Yalah, de grote hoofdman, heeft voor jullie allen! Het opperhoofd Mohaka bevindt zich in onze handen. Voor de zon één keer ondergegaan is, zul je met al je krijgers gaan naar het kamp van de machtige Yalah en je vol vertrouwen aan hem overgeven. Slechts dát kan het opperhoofd Mohaka redden van een langzame dood.' 'En zo de dapperen van Mohaka weigeren zich over te geven?' gromt Nahenah woedend over de aanmatigende manier van doen van de vreemdeling. 'Zo de zonen van Mohaka verkiezen te strijden?' 'Op deze strijd zou slechts de dood volgen, niet slechts voor Mohaka, ook voor jullie allen,' zegt de boodschapper trots. 'Krijgers, vrouwen en kinderen, zij zouden getroffen worden door de snelle pijlen van de krijgers van Yalah, die talrijker zijn dan de bladeren van het woud. Maar Tontu is geen onderhandelaar, slechts boodschapper. Hij spreekt niet langer. Je weet nu de voorwaarden. Jij zult Tontu ongestoord laten gaan, want hij staat onder het teken des vredes. Let wel, mannen: Vóór de zon eenmaal is ondergegaan. Daarna vallen de roemrijke krijgers van de onoverwinnelijke Yalah de dorpen der vijf verbonden stammen aan, en sterft Mohaka...'

Nahenah verbleekt. 'Wat zal er met de krijgers gebeuren, wanneer zij zich overgeven? Waarom kom jij op onze jachtgronden met je oorlogszuchtige plannen?' stoot hij uit. 'De dapperen van Yalah de Grote willen slechts de vrede dienen,' is het antwoord van de boodschapper. 'Yalah de Grote wenst je te beschermen en je te verenigen in zijn grote verbond. Oorlog zal er slechts zijn, als jij je tegen Yalah de Grote verzet. Maar weet, dat ieder verzet nutteloos is! Tontu keert nu terug. Hij waarschuwt jullie allen; volg hem niet; het zou je slecht bekomen.' Geruisloos is de vreemdeling in het struikgewas verdwenen en haastig komen Eric en de zijnen tevoorschijn. 'Wat te doen, broeders?' zucht Nahenah, die nogal onder de indruk is. 'Er achteraan natuurlijk,' grijnst Svein. 'Al was het alleen maar om die vlegel van zijn goudbehang te ontdoen. Daar wil ik wel even voor zorgen.' 'Ik geloof, dat het je reinste bluf is,' merkt Eric op. 'Tegen de voltallige krijgsmacht van de vijf verbonden stammen zullen deze vreemdelingen het niet gauw durven opnemen, zeker niet wanneer omliggende stammen helpen. Dáárom hebben zij Mohaka gegijzeld. Als wij er in slagen Mohaka te bevrijden, zal er van hun dreigementen wel niet veel overblijven.' De Noorman denkt even na. 'We zullen deze boodschapper een voorsprong geven om hem in de waan te brengen, dat hij niet gevolgd wordt. Je kunt toch het spoor van de krijger terugvinden, Nahenah?' De oude woudloper knikt met een glimlach en zo begeven Eric en zijn troepje zich enige tijd later omzichtig op weg, op het spoor van de vreemde krijger.

De boodschapper blijkt er op gerekend te hebben, dat hij toch gevolgd zou worden, want ondanks de bijkans feilloze opmerkingsgave van Nahenah is het spoor onvindbaar. Op goed geluk van de veronderstelling uitgaande, dat het kampement van de vijand zich in zuidelijke richting bevindt, slaagt de oude woudloper er tóch in het goede spoor te pakken te krijgen. Geen aanwijzing, hoe gering ook, ontgaat zijn blik en langzaam maar zeker vorderen zij. Twee dagen zijn zij onderweg als zij een brede laagvlakte bereiken. Wat zij dan te zien krijgen, beneemt hun een ogenblik de adem van schrik. Een grote krijgsmacht – Eric schat hun aantal op zeker vijfhonderd – heeft zich in het midden van de vlakte gelegerd. De rook van talloze vuren kringelt traag hemelwaarts en zelfs op deze grote afstand is het rumoer van het geweldige kamp duidelijk hoorbaar. 'Mijn broeder mag zien, hoe hij zich vergiste,' fluistert Nahenah terneergeslagen. 'De woorden van de boodschapper waren geen "bluf", zoals hij het noemde. De vijf verbonden stammen kunnen niet de helft van het aantal krijgers, dat daar gelegerd is, op de been brengen.' Op een teken van de Noorman trekken de mannen zich voorzichtig in het woud terug. Met een frons kijkt Eric de kring rond. 'Morgen aan de dag zet deze bende de aanval in,' zegt hij. 'Ik hoop, dat de opgeroepen krijgers vóór die tijd hier zijn, maar wachten kunnen wij er niet op. Zijn zij er vanavond niet, dan zullen we het met deze kleine troep moeten wagen Mohaka te bevrijden.'

Wachten is dus het parool en zo goed mogelijk leggen de mannen zich bij de toestand neer. Van hun hooggelegen punt af kunnen zij het gehele kamp overzien en zwijgend slaan zij het gekrioel op de vlakte gade. De kans, dat men hen hier ontdekken zal, is gering. Dat de vijand het niet nodig acht zijn aanwezigheid te verbergen, duidt erop, dat hij zich zijn kracht voldoende bewust is om geen overval te hoeven vrezen, zodat ze het waarschijnlijk evenmin de moeite waard vinden krijgers in de omgeving te laten patrouilleren. Naarmate de tijd verstrijkt, worden de mannen ongeduriger. Eric zelf begint ook het wachten moe te worden, als Nahenah een waarschuwende roep laat horen. Ogenblikkelijk veren de mannen op en met een zucht van opluchting zien zij de voorhoede der krijgers van de vijf verbonden stammen naderen. Eric knikt tevreden, als hij zijn blik over deze versterkingen laat gaan. Allen zijn met de oorlogskleuren beschilderd, hun bewapening is goed, hun strijdlust uitstekend. Met Nahenah, de stamhoofden en de aanvoerder van zijn eigen Keltische krijgers pleegt Eric kort overleg, waarna zij overeen komen, dat Svein Langtand het bevel over Mohaka's krijgers voeren zal. 'Zodra het donker genoeg is, gaan Nahenah en ik er op uit om te zien of we ontdekken kunnen, waar Mohaka gevangen gehouden wordt,' wendt Eric zich tot de Sakser. 'Leger de hele troep zo dicht mogelijk langs de woudrand. Onderneem niets, voor je van mij het sein daartoe krijgt. Val dan aan met onze eigen krijgers in de voorhoede. Begrepen?' 'Begrepen,' knikt Svein. De spanning is voelbaar, als de zon langzaam achter de heuvels verdwijnt. De talloze wachtvuren flakkeren als glimwormen in de nevel, die van de laagvlakte opstijgt; en in de dieper wordende schemering glijden de donkere gestalten van Eric en Nahenah geruisloos op het vijandelijk kamp toe.

Zonder het minste onraad te bespeuren, sluipen Eric en Nahenah tot dicht bij het kamp. Het gebonk van vele trommels, vermengd met het eentonige gezang van de krijgers, die in het midden van het enorme kamp hun oorlogsdansen uitvoeren, maakt het niet waarschijnlijk, dat de mannen, die verveeld om de wachtvuren zitten, de Noorman en zijn makker zullen horen. Maar het is Eric met één oogopslag duidelijk, dat – hoe onverschillig de schildwachten hun taken opvatten – geen muis ongezien binnen kan komen. De wachtvuren liggen op zulke korte afstanden van elkaar, dat het gehele kamp als het ware in een gordel van licht gevat is. 'Mijn broeder mag zeggen, hoe hij Mohaka wil bevrijden?' fluistert Nahenah, die klaarblijkelijk tot dezelfde conclusie gekomen is. Eric krabt zich bedenkelijk de kin. 'Eerst dienen we te ontdekken, waar Mohaka zich bevindt. We zouden dan al onze krijgers dáár moeten opstellen, waar zij het snelst bij Mohaka kunnen komen. Dan een snelle, overrompelende aanval. Een andere weg zie ik niet.' De oude krijger knikt. 'Datzelfde heb ik ook bedacht, broeder. Blijf hier wachten, Nahenah zal ontdekken, waar Mohaka gevangen wordt gehouden.' 'Hoe?' wil Eric vragen, maar zijn metgezel is als een schim in de duisternis verdwenen. De Noorman mompelt iets. Als Nahenah tegen de lamp loopt, is alles verloren. Hij begrijpt echter, dat hij nu niet veel beter kan doen, dan maar op dezelfde plek blijven en afwachten. En terwijl Eric zich zit te verbijten van onrust, wendt een schildwacht, die landerig een rondje loopt, zich verwonderd om en tuurt in het kreupelhout. Het geluid, dat hij daar hoorde, leek het meest op het gekerm van een of ander dier; een ree zou het kunnen zijn. De wachter luistert ingespannen en doet onwillekeurig enkele passen in de richting van het geluid.

Tot het uiterste gespannen slaat Eric van de plaats, waar Nahenah hem verlaten heeft, het gedrag van de schildwachten in zijn nabijheid gade. De meesten zitten om het vuur geschaard en hebben slechts oog voor de wilde dansen van hun krijgsmakkers. Een of twee drentelen wat rond, kennelijk al evenmin bedacht op onraad. Totdat de Noorman een van hen eensklaps in het struikgewas ziet verdwijnen. Met ingehouden adem richt Eric zich half op, terwijl hij de andere krijger scherp in het oog houdt. Deze is inmiddels naar zijn makkers teruggekeerd en hurkt bij het vuur. Eric bedenkt zich geen moment meer en glipt geruisloos weg in de richting waar hij de eerste schildwacht in het woud zag verdwijnen. Nog voor hij drie meter afgelegd heeft, hoort hij een gesmoord gereutel. Even is er een heftige beweging tussen het gebladerte, dan richt zich een gestalte op. Ontzet duikt de Noorman inéén... het is de schildwacht. De kerel kijkt om zich heen, aarzelt een ogenblik en keert dan met afgemeten passen, alsof er niets gebeurd is, naar het kamp terug. Zonder bij het vreemde van dit gedrag stil te staan, werkt Eric zich met een brok in de keel door het struikgewas heen. Bij het zwakke schijnsel van de vuren ziet hij Nahenah liggen; een vreemde, vormeloze hoop tussen het donkere gebladerte. 'Nahenah,' fluistert hij gesmoord. Dan deinst hij verbijsterd achteruit. Het is niet Nahenah, maar de schildwacht, die daar ligt, ontdaan van zijn hoofdtooi en oorlogskledij. En hiermee uitgerust wandelt de oude, roekeloze Nahenah op dit moment dus doodbedaard het hol van de leeuw binnen.

Met een gevoel van verslagenheid staart Eric van de schildwacht aan zijn voeten naar de gestalte van de zich langzaam verwijderende Nahenah. De oude krijger is met overleg te werk gegaan, want tussen het gras liggen lange plukken haar, die hij afgesneden heeft, om niet temidden van de kaalgeschoren krijgers van Yalah uit de toon te vallen. Maar ondanks dat blijft het een gevaarlijke, om niet te zeggen hopeloze onderneming. En terwijl Eric zonder goed te weten wat hij nu beginnen moet, zijn oude metgezel naoogt zover hij hem volgen kan, geeft deze intussen zijn ogen goed de kost in het kamp. De meeste krijgers dreigen langzaamaan in een soort verdoving te geraken door het onophoudelijke gedreun der trommen. Degenen, die niet meer aan de oorlogsdansen deelnemen, zitten amechtig bij de vuren of zijn in slaap gevallen. Niemand let op de zwijgende gestalte in hun midden, die alles met flikkerende ogen in zich opneemt. 'Twintig stoutmoedige krijgers, aangevoerd door de bleke hoofdman Eric,' peinst Nahenah, 'twintig slechts, en dit hele wolvenpak neemt huilend de benen. Maar dit moet wachten tot Mohaka in veiligheid is.'

En dan staat de oude krijger ineens als aan de grond genageld. Zijn spieren spannen zich, als hij temidden van deze razernij, eensklaps de ongelukkige gevangene ontdekt. Hangend in zijn boeien in een houding, die zelfs de sterkste onder de sterken moet uitputten, lijkt het Nahenah een ogenblik toe, of Mohaka dood is, zo roerloos ondergaat deze zijn lot. In een oogwenk overziet Nahenah de situatie; er is maar één wachter en deze heeft meer belangstelling voor de dansers dan voor zijn gevangene. Met een grimmig lachje, drentelt Nahenah behoedzaam nader.

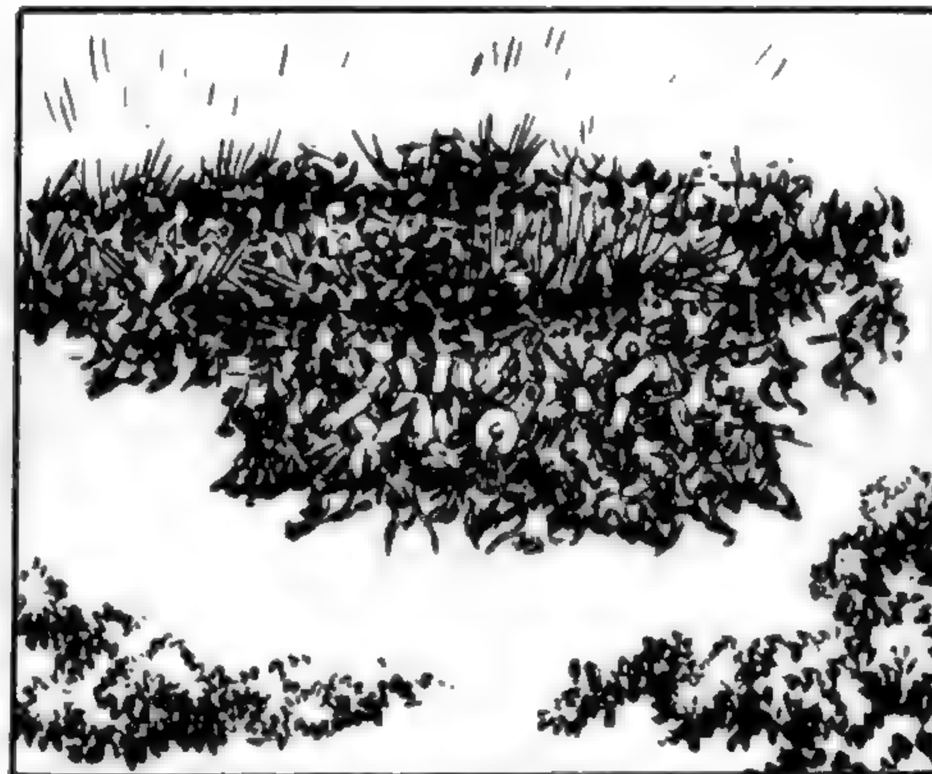
Mohaka's bewaker kijkt om, als hij een zachte voetstap achter zich hoort; maar in het onzekere licht van de flakkerende kampvuren ziet hij slechts de gedaante van een schildwacht achteloos naderbij slenteren. Gerustgesteld richt de bewaker zijn aandacht weer op de dansende krijger voor hem. Ook Mohaka heeft Nahenahs nadering gehoord, maar hij wordt pas opmerkzaam, als hij even een zachte tik tegen zijn schouder voelt. Zijn spieren spannen zich en scherp houdt hij zijn bewaker in het oog. Met een laatste blik om zich heen heft Nahenah de speer en springt geluidloos toe. Inmiddels verkeert Eric in een onbehaaglijke spanning. Wel is uit het kamp geen enkel verontrustend geluid tot hem doorgedrongen, maar juist dat is het wat hem het wachten zo langzamerhand ondraaglijk maakt. Er kan van alles gebeurd zijn en wie weet, wat de vijand daar midden in het kamp aan het voorbereiden is. Tenslotte houdt Eric het niet meer uit. Hij trekt zich terug van de woudrand en roept zachtjes Sveins naam. Ogenblikkelijk duikt de Sakser niet ver van hem vandaan uit de bosjes op. 'Klaar voor de aanval?' fluistert de Noorman. Een soort tevreden geknor is het antwoord. 'We wachten nog een half uur,' vervolgt Eric. 'Als we langer wachten, is het ochtend en dan is er ongetwijfeld wat met Nahenah gebeurd. Onze eigen krijgers in de voorhoede. Laat de boogschutters...' Eensklaps zwijgt Eric en wendt zich snel om. Een verward kabaal stijgt op uit het kamp. 'Daar heb je het,' stoot hij uit. 'Nu is er wel degelijk wat aan de hand daar. Vooruit, mannen, aanvallen!'

Zonder verder af te wachten, springt Eric met een schallende strijdkreet tevoorschijn en stormt met getrokken zwaard op de dichtst bijzijnde schildwachten af. Nog voor hij vijf passen in hun richting heeft afgelegd, zakken twee, drie krijgers in elkaar, getroffen door de pijlen, die als een snorrende wolk op hen neerdalen. De overrompeling is zo volkomen, dat het grote kamp lijkt te verstarren van ontzetting. De schildwachten zijn in minder dan geen tijd onder de voet gelopen. Ontembaar vallen Eric en zijn troep aan. Tegen de stalen zwaarden en bronzen schilden van Eric en zijn Keltische voorhoede zijn Yalahs krijgers, half verlamd van schrik, niet opgewassen. Bovendien hebben zij er niet het flauwste benul van, hoe groot de troep is, die hen zo genadeloos op het lijf valt. De dappersten weren zich nog flauwtjes, tot de paniek ook hen aangrijpt. In minder dan geen tijd is de grote kampplaats schoongeveegd en bevinden de Noorman en zijn mannen zich alleen temidden der hoogoplaaiende vuren... 'Mohaka!' schalt Erics stem. Dan ziet hij ineens de plaats, waar de gevangene gezeten heeft. Hij ziet de dode wachter; de zacht in de nachtbries bewegende leren zelen, doorgehakt... 'Hij is wég; ontkomen,' brengt Eric uit, terwijl een grenzeloze bewondering voor Nahenah in hem opwelt. 'Snel mannen, hier vandaan!' 'Te laat, Noorman,' snuift Svein met een gebaar naar de drommen krijgers, die, nu ze ontdekt hebben, dat ze ver in de meerderheid zijn, van alle zijden naderbij sluipen. De reusachtige Sakser drukt zich de geliefde helm stevig op de schedel en gromt als een beer. 'Dat zal me een lief gevecht worden, bij Thor. Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan, zei mijn vader, toen hij stierf. Maar het komt er maar net op-an, wie er nu het eerst gaat...' De reus richt zich in zijn volle lengte op en zwaait uitdagend naar de naderende krijgers. 'Hierheen, gebroedsel. Ik zal je tonen hoe een Sakser sterft.'

'Sterven kunnen we altijd nog,' bijt Eric zijn reusachtige makker toe. 'En dat zullen we, als we hier op hen blijven wachten. We moeten uit deze omsingeling vandaan. De bosrand is dichtbij, mannen. Er op los!' Met Eric en Svein als twee levende stormrammen in de voorhoede stort de troep zich op de overmachtige vijand. Maar ditmaal gaat het niet zo gemakkelijk. Ten eerste zijn de krijgers van Yalah hun vrees kwijt en bovendien begrijpen zij, dat ze tegen de strijdwijze van Eric en zijn Kelten niet opgewassen zijn. Zoveel mogelijk ontwijken zij Eric, Svein en hun met zwaarden en schilden gewapende manschappen, om met des te meer woede op de krijgers der vijf verbonden stammen aan te vallen. Keer op keer moeten de Noren en Kelten in de bres springen voor Mohaka's mannen, die het zwaar te verduren hebben. 'Dit gaat verkeerd,' schreeuwt Eric Svein toe. 'Zo komen we er nóóit door.' 'Dat zie ik óók wel,' gromt de reus terug. 'Maar een mooi gevecht is het.' 'Stel je in een kring rond Mohaka's mannen op,' beveelt Eric zijn Kelten. 'Voorwaarts!' Ogenblikkelijk gehoorzamen de manschappen. Met ware leeuwenmoed dringen zij de vijand terug en nu slaagt de belaagde troep er langzaam in, zich een doortocht naar het woud te banen. 'Wij zijn er door, Noorman,' hijgt Svein, terwijl hij met een reuzenzwaai twee tegenstanders van zich afslingert. 'En ik leef waarachtig nog ook.' 'We zijn er nog niet, Sveintje,' antwoordt Eric grimmig. 'De enige manier, om het vege lijf te redden zou zijn een snelle vlucht naar het noorden, waar we de hulp van andere stammen kunnen inroepen, maar wij kunnen hier niet weg, zolang we Mohaka en Nahenah niet gevonden hebben.'

Eric beveelt de mannen dicht bij elkaar te blijven en in een gesloten groep trekken zij zich haastig in het woud terug. Aanvankelijk worden zij niet door de vijanden nagezeten. Deze zijn klaarblijkelijk bezig hun doden en gewonden te tellen, want uit het kamp stijgt een luid geweeklaag op. Maar deze adempauze duurt niet lang. Weldra komen enkele mannen uit de achterhoede melden, dat een grote bende hen op de hielen zit. 'Boogschutters!' komt Erics stem kalm. Hij stelt hen in een lange rij verdekt op achter de bomen en beveelt de overigen voort te gaan om te trachten intussen Mohaka en Nahenah op te sporen. Rustig laat de Noorman de vijand naderen en dan, op zijn teken, snorren de pijlen hun doelen tegemoet. Terwijl een verward gekrijs opklinkt, leggen de mannen nieuwe pijlen op. 'Kijk uit, Noorman,' klinkt op dat moment Sveins stem scherp. 'Er deugt hier iets niet.' Dan slaakt de Sakser een woeste kreet. 'Terug, bij Thor! De schurken omsingelen ons!' Aan de oplettendheid van Svein hebben Eric en zijn boogschutters ongetwijfeld hun leven te danken, want nog vóór Svein goed en wel uitgesproken is, duiken van alle kanten de krijgers van Yalah op. 'Verspreiden! Loop voor je leven,' brult Eric, terwijl hij met een dreunende slag een aanvaller uitschakelt en in het gebladerte wegspringt. Aan de geluiden hoort hij, dat de anderen zijn voorbeeld volgen. Een hijgende schim duikt naast hem op. Het is Svein. 'Wat moet dat, Noorman?' sputtert de Sakser ademloos. 'Dit is een hopeloze toestand, zogezegd. We kunnen nou wel alsmaar in kringetjes blijven rondrennen met af en toe een vechtpartijtje er tussendoor, maar krijgen doen die duivels ons toch, vroeg of laat.' En grimmig beseft de Noorman, dat Svein Langtand nooit groter waarheid heeft gesproken.

Hijgend en struikelend banen Eric en het kleine troepje, dat bij hem gebleven is, zich een weg door het struikgewas. De toestand is volkomen onoverzichtelijk, maar afgaande op de geluiden bevinden zich om hen heen nog groepen krijgers, die in dezelfde richting vluchten. En steeds dichterbij klinken de wraaklustige strijdkreten van de krijgers van Yalah, die zich zeker wanen van de overwinning. 'We zullen hen nog éénmaal proberen tegen te houden,' zegt Eric grimmig. Weer worden de boogschutters verspreid opgesteld, terwijl hij zelf en Svein vooruitgeschoven posten betrekken. 'Daar gaat-ie dan,' mompelt Svein grijnzend, als de eerste achtervolgers zichtbaar worden. Een hagel van pijlen snort hun tegemoet en van de voorste rij ontkomt er geen een. Voor de volgenden beseffen wat er aan de hand is, bijt reeds de tweede lading pijlen in hun gelederen. Geschrokken trekken de overigen zich terug. 'Er achteraan!' roept Eric zijn mannen toe. Laag bukkend stormen zij vooruit en waar een tegenstander zich te veel bloot geeft, weet hem een pijl te vinden. 'Zo is het genoeg,' zegt Eric, als de geluiden hem vertellen, dat hun tegenstanders met een haast, die aan paniek grenst, op hun schreden terugkeren. Even snel en geruisloos als zij kwamen, trekken ook Eric en zijn mannen zich terug. Het lijkt er even op, dat zij hun vijand voorgoed afgeschrikt hebben. Maar na verloop van tijd horen zij hun achtervolgers weer. Ditmaal op ruime afstand en zonder aanstalten te maken, dichterbij te komen. 'Dat bevalt me niet,' mompelt Eric peinzend. 'Het lijkt er veel op, dat ze wat in hun schild voeren.' Nauwelijks heeft hij dit gezegd, of de voorste krijger zinkt met een gil weg in de grond. Op het laatste nippertje weet Eric de man terug te trekken... Terug uit het moereas, dat hun hier onverbiddelijk het voortgaan belet.

'We zitten in de val,' brengt Eric uit. 'Dáárom lieten die duivels ons met rust. Ze wisten dat we toch niet ontkomen konden.' Gejaagd zoeken de mannen naar een uitweg, als eensklaps een scherpe uitroep hen doet opkijken. Een slanke, donkere gedaante is – niet ver van hen vandaan – als uit het moeras opgerezen en wijst zwijgend met de hand. 'Da's natuurlijk een valstrik,' fluistert Svein; 'die kerel ziet er net zo uit als de krijgers van Yalah.' 'De broeders van Mohaka mogen komen, maar snel!' zegt de onbekende zacht, maar doordringend. Eric aarzelt niet. Gebukt sluipt hij in de richting, die de krijger hem gewezen heeft en komt inderdaad bij een smal kronkelend paadje dat het moeras invoert. De anderen volgen argwanend. De geheimzinnige krijger zit hen gehurkt op te wachten en beduidt hen voort te maken. 'Het grote opperhoofd Mohaka groet je door mijn mond,' fluistert de man, wiens kledij en bewapening inderdaad weinig verschilt met die van de vijand. 'Zowel hij als de oude krijger Nahenah zijn in veiligheid. Volgt dit pad, broeders, tot jij de dikke dode boom bereikt. Wacht daar tot ik mij weer bij je voeg. Maar zorg, dat de honden van Yalah je niet zien.' Voordat Eric gelegenheid heeft ook maar iets te vragen, is de onbekende in het dichte, hoge riet verdwenen. 'Die kerel kan mij nog meer vertellen,' gromt Svein wantrouwig. 'Ik voel er niks voor om als 'n kikker door de modder te kruipen en een eind verderop een tik op mijn hoofd te krijgen. Ik knok het liever op een eerlijke manier uit, ik ga terug.' 'Wees niet dwaas,' sist Eric. 'Je loopt regelrecht de krijgers van Yalah in de armen. Luister maar. Ze scharrelen aan de rand van het moeras rond. Er zit niets anders op dan die vreemde krijger maar te vertrouwen en te doen wat hij zegt... kom mee!'

Dicht bij elkaar schuifelen Eric en zijn kleine troepje op handen en voeten door het moeras in de richting, welke de onbekende krijger hun gewezen heeft. Achter hen sterven de geluiden van hun achtervolgers langzaam weg. Zodra zij zich veilig wanen voor de spiedende ogen van Yalahs krijgers, richten zij zich op, om gebukt lopend de tocht voort te zetten. Het duurt niet lang of ze zien inderdaad een reusachtige dode boom voor zich, als een spookachtig silhouet afstekend tegen de grauwe morgenhemel. Bij hun nadering duiken enkele donkere gedaanten uit de struiken op. Geschrokken staat Eric stil, maar dan herkent hij hen, het zijn krijgers van Mohaka. Ook zij blijken door een geheimzinnige redder opgevangen en hierheen geleid te zijn. 'De vreemde krijger noemde zich een "Broeder van de Nacht",' zegt een der mannen. 'Hij beloofde terug te komen met meer krijgers van onze stam, die hij nog zou pogen te redden.' Hoewel Eric het eigenlijk een vreemde geschiedenis vindt, besluit hij toch op de terugkeer van hun geheimzinnige helpers te wachten. De uren verstrijken; de onbekenden keren niet weer... Maar door het dichte riet sluipen krijgers van Yalah op de troep wachtenden onder de boom toe...

Eric is de eerste, die een verdacht geritsel meent te horen. 'Ik vertrouw het toch niet,' fluistert hij, 'we moeten hier weg.' Hij heeft de woorden nog niet uit de mond, of talloze pijlen snorren in hun richting. 'Verspreiden! Snel!' bijt Eric zijn metgezellen toe. Terwijl hij razendsnel wegglipt tussen het struikgewas, ziet hij de eerste achtervolgers tevoorschijn springen. Als schimmen haasten Eric en de paar mannen die bij hem gebleven zijn zich voort, verder het moeras in. Het blijkt, dat het moeras doorkruist wordt door een waar doolhof van smalle, platgetreden paadjes en van deze merkwaardige omstandigheid een dankbaar gebruik makende kost het Eric weinig moeite, zijn achtervolgers op een dwaalspoor te brengen. 'Welke gek heeft hier al die kronkelpaadjes gemaakt,' steunt Svein, als zij zich eindelijk ademloos tussen het riet een korte rust gunnen. 'Ik ben zogezegd helemaal de kluts kwijt. Hoe kom ik er ooit van mijn leven weer uit? Tja; het is onze eigen schuld eigenlijk. We hadden die glibberige kerel nooit moeten vertrouwen. Ik zei het wel!' De Noorman staart peinzend voor zich uit en luistert intussen scherp naar de geluiden om hen heen. Zijn ze wérkelijk door die vreemde krijger het moeras ingelokt, of is de man in handen gevallen van Yalahs krijgers, toen hij poogde nog meer vluchtelingen te redden zoals hij beweerde? Ze zullen er wel nooit achter komen... 'We zitten hier toch niet zo fijn, Noorman,' zegt Svein, bedenkelijk rondloerend. 'Aan alle kanten hoor ik wat. Laten we verder gaan.' 'Nee, we moeten terug,' sist Eric. 'Vóór ons zitten ze ook en dichtbij zelfs.' Zo geruisloos mogelijk pogen de mannen zich tussen de struiken te verschuilen. Maar klaarblijkelijk toch niet geruisloos genoeg; een forse gestalte duikt eensklaps uit het riet op en tuurt hun richting uit. 'Wel bij de baard van mijn grootvader,' hijgt Svein, 'een kerel met een helm?! Dat lijkt zogezegd wel een Nóór.' Voorzichtig richt Eric zich op en met een stevige por bijt hij Svein opgewonden toe: 'Het IS een Noor! !'

'Pst, makker, we zijn vrienden!' roept Eric zachtjes, terwijl hij behoedzaam tevoorschijn komt. 'Schrik niet.' De Noorman begrijpt, dat dit voor de gehelmde krijger op z'n minst een verbijsterende ontmoeting moet zijn; de man schrikt dan ook, alsof de duivel zelve voor hem opgedoken is. 'Hela, wij zijn schipbreukelingen,' vervolgt Eric haastig, als hij ziet, dat de ander er vandoor wil gaan. 'Een bende inboorlingen zit ons op de hielen; help ons!' De Noorman vermoedt wel, dat dit één van de Vikingers van Ragnar de Rode zijn moet, maar hij is wijs genoeg om daar niet naar te vragen; het zou de bijgelovige kerel alleen maar nog meer van de kook brengen. Het valt al mee, dat hij – weliswaar zo schichtig als een haas – de moed op kan brengen Eric en zijn troepje de weg te wijzen naar de plaats waar een groot aantal krijgers juist bezig is een kamp op te breken; en dan staat Eric als aan de grond genageld, als hij de forse, roodharige gestalte opmerkt, die zich langzaam uit de troep losmaakt... Aan de houding van hun aanvoerder merken de mannen, dat er wat gaande is en er daalt een diepe stilte over het kamp. In de enkele ogenblikken, dat Eric de Noorman en Ragnar de Rode zwijgend tegenover elkaar staan, spoken duizenden gedachten, talloze verwarde beelden door Eric de Noorman heen. De Rode Piraat, eens de onbetwiste koning van de Zee, is ouder geworden, het uitdagende blozende gelaat is mager, het felle rode haar grijst aan de slapen, maar de helle ogen staan even brutaal als altijd en als Ragnar de Rode eensklaps bulderend begint te lachen, weet Eric dat de Noorse Zeewolf nog niets veranderd is. 'Wel, bij mijn zwaard, koning,' klinkt zijn diepe stem. 'Ben je Ragnar nagereisd? En je hebt me weten te vinden óók. Dat is...' 'Louter toeval,' onderbreekt Eric hem snel. 'Al dank ik de goden dat het gebeurd is. We worden achtervolgd door een bende inboorlingen; we zijn hier in gevaar.'

'Inboorlingen? Hoe zien ze er uit?' gromt de piraat fronsend. Kort geeft Eric een beschrijving van Yalahs krijgers en Ragnar fluit bedenkelijk. 'Jij duikt ook altijd op van die ongelegen momenten op; daar konden weleens nare verwikkelingen van komen. Maar ik zal jullie...' Hij zwijgt abrupt en tot Erics grote verbazing schreeuwt hij ineens: 'Wat dacht je schurk? Een toontje lager, alsjeblieft.' En met een snelle blik op de krijgers van Yalah, die onhoorbaar en dreigend uit het riet opgedoken zijn, vervolgt hij snauwend: 'Je bent mijn gevangene. Eén verkeerde beweging en ik jaag jullie eigenhandig over de kling.'

De lichte twinkeling in Ragnars ogen doet Eric begrijpen, dat die bloeddorstige taal waarschijnlijk slechts bedoeld is, om de krijgers van Yalah – om welke reden dan ook – zand in de ogen te strooien. Maar dit ontgaat helaas Svein Langtand. Tevergeefs poogt Eric hem tot bedaren te brengen. Sveins zwaard flitst uit de schede, maar vóór hij Ragnar op het lijf kan springen, grijpt een van diens mannen in, 'n paar forse klappen met het bronzen heft van het zwaard en de reus zakt verbaasd zuchtend in elkaar. 'Nou is het laatste beetje hersens er ook nog uitgeslagen,' gromt Ragnar grijnzend. Terwijl hij zich omwendt naar de krijgers van Yalah, die onbewogen het toneel gadegeslagen hebben, knipoogt hij bemoedigend naar de Noorman. Enkele der barbaars uitgedoste krijgers treden naderbij. De aanvoerder heft de hand ten groet. 'Het is goed, dat jij de bleke reus en zijn broeder voor ons gevangen hebt, oh groot rood opperhoofd,' zegt hij afgemeten. 'Yalah de Grote zal zeer tevreden zijn...' 'Waar heb je het over, hoofdman?' klinkt Ragnars stem lijzig. 'Over hém, daar,' wijst de inboorling naar de langzaam weer bijkomende Svein, 'en hém! Hij is de kleinste, maar de verschrikkelijkste.' De fonkelende ogen van de hoofdman boren zich in die van Eric. 'Het bloed van velen van Yalahs dapperste krijgers kleeft aan zijn handen. Zijn dood zal langzaam en vreselijk zijn.' Met een gebiedend gebaar wendt hij zich tot zijn krijgers. 'Grijp hem... bindt hem wreed.' 'Eén momentje,' gromt Ragnar, terwijl hij de krijgers dreigend in de weg treedt. 'Er wordt hier niemand gegrepen. Deze krijgers zijn mijn gevangenen, hoofdman! Niemand anders dan Ragnar de Rode beschikt over hen.' 'Jij durft de macht van Yalah de Grote te trotseren?' snauwt de inboorling. 'Jij, die gehoorzamen moet, sedert jij je met je krijgers aan Yalah onderwierp?' Het duizelt Eric bij deze woorden en gespannen luistert hij toe. 'Ragnar de Rode onderwerpt zich aan niemand, mummelende landkrab,' tiert de piraat driftig. 'Ik ben bereid dat zaakje op te knappen, maar als het mij verveelt, doe ik dat niet eens; en dan staan hier tweehonderd zwaarden klaar om jullie te laten voelen dat Ragnar de Rode maling heeft aan de grote Yalah! Dus luister goed, opgedirkte windbuil. Dit zijn MIJN gevangenen. Raak ze met één vinger aan en ik spoel je hele troep de voeten.'

Er heerst een ogenblik van stilte na de uitdagende woorden van Ragnar. Dan treedt de aanvoerder achteruit. 'Wie ben ik, om te beslissen of er strijd zal zijn om de gevangenen?' zegt hij afgemeten. 'Alleen de Grote Yalah zélf kan beschikken over vrede of krijg: leven of dood. Kom met je krijgers, oh vreemdeling en zie of je je brutale woorden durft herhalen, wanneer je van aangezicht tot aangezicht staat met Yalah de Grote. Hij wacht!' 'Da's goed,' gromt Ragnar onverschillig. 'Laat hem wachten! Ik ben ook de eerste de beste niet.' Met forse stem geeft de rode piraat zijn manschappen bevel, op te breken. Men heeft inmiddels Svein Langtand – terwijl hij buiten kennis was – de handen op de rug gebonden en de reusachtige Sakser staart verbijsterd naar Eric, die niet de minste moeite doet om zich te verzetten als men ook zijn handen knevelt. Een aantal forse Vikingers neemt de gevangenen tussen zich in en de lange stoet begeeft zich op weg. Bij stukjes en beetjes – steeds op zijn hoede voor de krijgers van Yalah, die als hongerige wolven om de gevangenen en hun bewakers heen hangen – poogt Eric Svein Langtand de toestand uit te leggen. 'Dus als ik het goed begrijp, moet ik zogezegd nog blij zijn óók, dat die rover mijn handen zowat op mijn rug afsnoert,' gromt de Sakser nijdig. 'Hij doet het alleen om ons te helpen, zei je toch, Noorman? Waarom maakt hij onze boeien dan niet effies losser, eh – vast zo dat we ons vrij kunnen maken en er vandoor kunnen gaan? Die Noorse viseter speelt onder één hoedje met dat geboefte van Yalah, wat ik brom.' De Noorman haalt zuchtend de schouders op. Er is met Svein niet te praten. Maar dan schieten hem weer de woorden van Ragnar in de gedachte: 'Ik ben bereid dat zaakje voor Yalah op te knappen...' De hemel mag weten, wat dat voor een zaakje is. Het is in ieder geval even raadselachtig als het feit, dat Yalah en Ragnar elkaar blijkbaar al eerder gezien hebben. Hoe dit zij, Eric kent Ragnar lang genoeg om te weten, dat de piraat – wanneer hem een flinke beloning in het vooruitzicht gesteld wordt – tot rare 'zaakjes' in staat is. Meer en meer begint ook Eric er aan te twijfelen, of zij er wel verstandig aan gedaan hebben zo blindelings op de onberekenbare zeeschuimer te vertrouwen.

Twijfel en onrust knagen aan Eric de Noorman als hij, omringd door de zwaarbewapende Vikings van Ragnar de Rode, met Svein Langtand en de drie Keltische krijgers, die eveneens gevangen genomen zijn voortsjokt onder de brandende zon. Vanaf de vroege ochtend zijn ze reeds onderweg. Geen der Noorse krijgers denkt eraan hen ook maar een slok uit hun kruiken te geven om van eten maar niet te spreken. Ragnar de Rodes houding is al even vijandig. De piraat loopt vooraan met de aanvoerder van Yalahs krijgers en negeert de gevangenen volkomen. Dit alles is voldoende om Eric de overtuiging te geven dat ze van de zeeschuimer geen hulp hoeven te verwachten. Wat hen van Yalahs krijgers te wachten staat blijkt duidelijk uit de blikken van haat waarmee deze de gevangenen begluren. Aan een ontsnapping valt eenvoudig niet te denken en het is met een gevoel van berusting dat Eric tegen het vallen van de avond zijn blikken laat gaan over de vijf hutten die het doel van de tocht schijnen te zijn. Een fors gespierde kerel treedt hen met snelle passen tegemoet. De aanvoerder der krijgers groet onderdanig en Eric begrijpt, dat de andere Yalah zelf moet zijn. Het hele wezen van de man verraadt de wrede despoot. Hij doet bovendien zijn bijnaam alle eer aan. Ongeveer even groot als Eric verraadt zijn bouw de kracht van een beer en de lenigheid van een panter. 'Gegroet opperhoofd,' gromt Ragnar. 'Waar kunnen wij ons legeren? Het dorp is te klein voor ons allemaal.'

Yalah keurt de piraat nauwelijks een blik waardig. Hij kruist zwijgend de armen over de borst en monstert langzaam de groep Noren waarbij zijn glinsterende ogen de gevangenen van hoofd tot voeten opnemen. 'Ziet Yalah hier de jakhalzen, die zovelen van zijn krijgers verraderlijk vermoordden?' klinkt zijn nasale stem scherp, 'en ben jij, hoofdman met de rode haren, degeen die hen in bescherming nam tegen de woede van Yalahs dapperen? Is dat wellicht omdat deze tweebenige wezens dezelfde huidskleur en oorlogskledij hebben als jij, oh hoofdman?' Eric ziet, dat de opvliegerige piraat moeite heeft zich te beheersen als hij zo aangesproken wordt. 'Ik nam deze schurken niet in bescherming,' antwoordt hij stug, 'ik wil ze voor mezélf hebben, daar heb ik recht op, bij Thor, want IK nam hen gevangen! Dat is de wet van de krijg.' Yalah ontbloot zijn tanden als een roofdier in iets dat een lach moet voorstellen. 'Yalah begrijpt deze wet, hoofdman, jij wil de jakhalzen dus zelf vermakelijk zien sterven? Jij biedt dit feest van de dood aan Yalah de Grote ten geschenke, begrijpt Yalah nu... Dan stelt Yalah de Grote voor morgen bij zonsopgang met dit feest te beginnen. Beter inwijding van een hoofdman kan Yalah zich niet voorstellen.'

Eric en Svein wisselen een snelle blik, maar hun laatste beetje hoop vervliegt als Ragnar kort knikt en onverschillig zegt: 'Da's best, opperhoofd, je krijgt van mij de gevangenen ten geschenke en we zullen er samen een mooi feest van maken. Maar geef mij dan morgen vast de hélft van de betaling: da's recht en billijk.' Het lijkt er op, dat Svein uit elkaar zal barsten van machteloze razernij. Hij rukt als een bezetene aan zijn boeien en slingert de piraat de vreselijkste verwensingen naar het hoofd. Maar deze lacht de brullende Sakser vierkant uit. Yalah geeft hem een kletsende slag in het gezicht en beveelt enkele krijgers, hen weg te brengen. Even later zitten Eric en Svein, hijgend en hulpeloos, in een kleine bedompte hut hun toestand te overdenken. Zwijgend luisteren ze naar de geluiden, die tot hen doordringen: de slepende tred van een schildwacht voor hun gevangenis; het geroezemoes in het kamp met af en toe, schel opklinkend de lach van Ragnar de Rode. 'Als ik die kerel ooit te pakken krijg,' verbreekt Svein het eerste de stilte, 'dan...' Hij vervalt in een diepzinnig zwijgen, kennelijk druk bezig voor de piraat een toepasselijk einde te bedenken. 'Mijn helm zit scheef,' mompelt hij dan triest. 'Als ik beweeg, valt hij af.' Eric antwoordt niet. Hij kan maar niet begrijpen, dat Ragnar de Rode hen zo schandelijk verraden heeft. Uit Ragnars uitlatingen heeft Eric wel begrepen, dat de Viking tegen betaling zijn diensten voor het een of ander heeft aangeboden; het schijnt zelfs dat Yalah de piraat de waardigheid van opperhoofd geven wil. Maar waarom Yalah Ragnar en zijn troep nodig heeft, blijft een raadsel. Schemering daalt over het kamp en in het donker luistert Eric naar de zagende ademhaling van Svein, die, alle narigheid ten spijt, in slaap gesukkeld is. Ook Eric valt in een lichte sluimer, tot eensklaps een gerucht hem klaar wakker doet zijn. Er beweegt iets in de lage opening... 'Pst, Noorman... Noorman... schrik niet, maak geen geluid. Kom snel!' Eric schiet overeind en de adem stokt hem in de keel. Die stem... hij kan zich niet vergissen... Het is Ragnar de Rode...

Ragnar laat ons dus toch niet in de steek, flitst het door Eric heen, terwijl hij voorzichtig Svein wakker port en zijn knuist voor alle zekerheid op diens mond legt, vóór de Sakser 't op een brullen zet. De reus begrijpt gelukkig bijtijds dat er iets bijzonders aan de hand moet zijn en houdt zich muisstil. Achter elkaar sluipen zij naar buiten, waar de forse gestalte van de rode piraat hen ongeduldig wacht. 'Hierheen,' fluistert hij. Met een snelle blik in het rond gaat hij de gevangenen voor, langs de roerloze gedaante van de ongelukkige schildwacht, doe hij half tussen de struiken gesleept heeft. In de diepe schaduwen onder het geboomte achter het kamp houdt Ragnar stil en snijdt hun boeien los. 'Je bent toch geen kwaaie kerel voor een Noor,' mompelt Svein onthutst maar Ragnar gebaart hem te zwijgen. 'Loop van hieruit recht het woud in langs dit wildpaadje,' fluistert hij gejaagd. 'Je drie krijgers wachten een eind verderop, koning. Er is weinig tijd. Dit is een levensgevaarlijk spelletje. Ik moet er weer van door. Over vijf minuten sla ik zélf alarm. Dus vijf minuten speling...' 'Je bent een kerel, Ragnar,' onderbreekt Eric hem, terwijl hij ontroerd diens knuist grijpt. 'Het spijt me, dat ik verkeerd over je gedacht heb. Ik weet niet wat voor een zaakje je voor Yalah moet opknappen, maar je deed er waarschijnlijk beter aan het niet te doen. Vertrouw Yalah niet, Ragnar, je zult er spijt van krijgen.' 'Allemaal dik in orde,' gromt de piraat ruw, terwijl hij verlegen zijn hand terugtrekt. 'Maak je geen zorgen, koning. Ik moet alleen een stel geboefte, dat in de moerassen rondhangt, onschadelijk maken. Da's al. Nou, vooruit, ik sta hier al te lang. Het ga je goed, kerels, ren voor je leven en zover je kunt... Over vijf minuten geef ik alarm en komt het hele stel achter je aan.' Vóór Eric nog iets kan zeggen, is de rode piraat verdwenen. Even staan de twee vluchtelingen roerloos. 'Kom mee, Noorman, als je niet wilt, dat zijn werk voor niets geweest is,' klinkt de stem van Svein vreemd gesmoord. Geruisloos glippen ze weg in het donker, struikelend over takken en kuilen en Eric telt de minuten... Tot een schallende kreet van verre tot hen doordringt, gevolgd door een verward gehuil. 'Het alarm,' hijgt Svein. 'Nou is het zogezegd er op, of d'r onder.'

Zonder op of om te zien, slechts vervuld van de gedachte zo gauw mogelijk uit de buurt te komen van Yalahs wraakzuchtige horde, rennen Eric en Svein langs het kronkelende wildpaadje voort. 'We maken een herrie als een troep wilde zwijnen,' hijgt Svein Langtand, 'maar ik hoor nog niets achter ons.' 'Ragnar zal proberen hen een andere kant op te sturen,' geeft Eric jachtig ten antwoord. 'Hopelijk lukt het hem en hebben ze zijn streek niet door.' Zwijgend gaat het voort, tot de Sakser eensklaps gedempt roept: 'Hé, wacht es eventjes, we zouden hier ergens onze mannen ontmoeten, maar zie jij ze, zie ik ze.' 'Verderop natuurlijk,' wenkt Eric. Maar na een half uur hebben ze nog steeds niets van hun metgezellen ontdekt. Hijgend staat de Noorman stil en luistert scherp. Uit de richting van het kamp klinkt vaag rumoer tot hen door, maar voor zover zij het beoordelen kunnen, worden zij nog steeds niet gevolgd. 'Goeie, trouwe Ragnar,' mompelt Eric. 'Het is te hopen, dat ze geen argwaan koesteren, want dan krijgt HIJ, wat ze ons hadden willen geven.' 'Ja, maar onze mannen,' merkt Svein nuchter op. 'Waar hangen die uit?' Op het zelfde moment heft Eric waarschuwend de hand op en beduidt de ander te luisteren. 'Er is iemand in de buurt,' zegt hij ademloos. 'Achter ons!' Gespannen pogen zij de duisternis te doorboren. In de diepe stilte luisteren zij naar de talloze geheimzinnige geluiden van het oerwoud. Hier en daar ritselt het in de struiken; een donkere gestalte sluipt soepel en onhoorbaar als een panter, op hun schuilplaats toe.

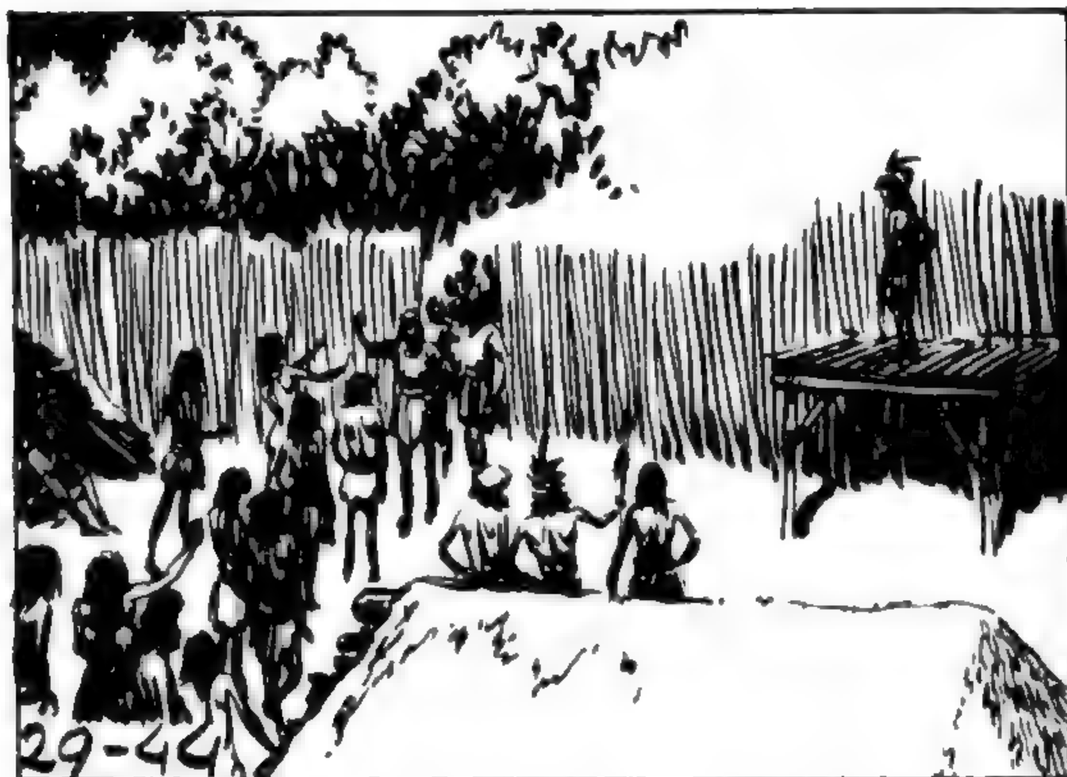
Met ingehouden adem zitten Eric en Svein in elkaar gedoken te luisteren naar het verdachte geritsel in hun nabijheid. Ze durven zich amper bewegen. Dan kraakt er zacht een takje achter hen. Ze wenden zich razend snel om en zien een gestalte behoedzaam op hen toekomen. Hoewel de man met een speer gewapend is, staat Svein op het punt hem te lijf te gaan. De onbekende wenkt evenwel vriendschappelijk. 'De drie krijgers wachten. Kom,' fluistert hij. Eric gromt achterdochtig, maar staat na een korte aarzeling op en volgt de vreemde, die hen langs een smal pad naar een kleine open plek voert, waar de drie Kelten hen inderdaad verheugd tegemoet treden. Het blijkt, dat de vreemde krijger hen hierheen gevoerd heeft kort nadat zij door Ragnar buiten het kamp waren gebracht. Zoals Eric al vermoedt, noemt hun nieuwe helper zich eveneens 'Broeder van de nacht.' 'Waarom is de krijger, die ons de weg wees door het moeras, nooit teruggekeerd?' vraagt de Noorman. 'Hij werd gegrepen door Yalahs krijgers,' is het sombere antwoord. 'Zij doodden hem, evenals vijf anderen van mijn broeders, die in hun handen vielen.' 'Maar waarom hielpen zij ons, vreemdelingen, eigenlijk?' 'De vijanden van Yalah zijn waard geholpen te worden,' zegt de krijger. 'Om je gelegenheid te geven ongehinderd te ontkomen, ondernamen mijn dappere broeders een aanval op Yalahs kamp. Dat is de reden, waarom jij niet gevolgd werd. Maar wij mogen geen tijd verspelen. De gelederen van Yalah volgen. Voordien moeten wij het moeras bereikt hebben, de enige plaats, waar Yalah niet durft te komen! Het opperhoofd Mohaka en je broeder Nahenah zijn verlangend je weer te zien.' De Noorman knikt kort en zo haasten zij zich op weg naar het moeras, de schuilplaats van de geheimzinnige 'Broeders van de Nacht.'

Terwijl de zon langzaam achter het geboomte oprijst, volgen Eric en zijn mannen hun gids door het moeras. Tegen de middag houden zij halt en de vreemde krijger deelt zijn karig rantsoen gedroogd vlees met hen. 'Wat betekent toch de naam "broeders van de nacht?" ' vraagt Eric, als zij nog even zitten uit te rusten. De gids glimlacht en haalt de schouders op. 'Het is een triest verhaal, oh bleke hoofdman, maar ik zal het vertellen; jij moet het weten. Lange jaren geleden leefden zij, die zich thans de broeders van de nacht noemen, samen met de krijgers van Yalah, want allen behoorden tot het grote volk van Tahlach de Wijze. Tahlach stierf en Chero werd het nieuwe opperhoofd. Hij was een man des vredes, die goede werken deed. Maar Yalah de Wolf zaaide onrust. De meeste jonge krijgers luisterden liever naar zijn woorden, die spraken van roem, macht en verovering. Yalah dwong Chero weg te gaan, maar velen bleven hem trouw. En toen Yalah Chero lafhartig vermoordde, zwoeren diens mannen, dat er krijg zou zijn, tot Yalah geboet had met zijn leven. Maar Yalah werd steeds machtiger, want hij gaf zijn krijgers waar zij om vroegen: roem in de krijg en macht... Vele stammen heeft hij al onderworpen, maar ondanks het geringe aantal van ons, "broeders van de nacht", heeft hij het nooit gewaagd diep in het moeras door te dringen, om ons te vernietigen.' 'Dat moet Ragnar de Rode dus nu opknappen,' knikt Eric bitter. 'Noorse zwaarden om de machtshonger van een misdadiger te stillen.' Hij staart even voor zich uit. 'En van mij wordt nu natuurlijk verwacht, dat ik de wapens op zal nemen tegen die verdoolde Viking en zijn troep; tegen de man, die met gevaar voor eigen leven het mijne redde.'

Dieper en dieper dringen Eric en zijn mannen met hun gids in het moeras door. Ze zijn al enkele dagen onderweg, als de Noorman opmerkt, dat ze door wachters gadegeslagen worden. Hij begrijpt, dat het doel van de tocht niet ver meer kan zijn. Ze komen nu weer op vaste grond en dan staan ze eensklaps voor een ruwe, stevige omheining, half verborgen achter hoogopgaand struikgewas en kleine boomgroepjes. De eersten die hun verheugd tegemoet komen als ze de primitieve nederzetting betreden, zijn Mohaka en Nahenah met de laatsten van Erics Kelten. En dan worden zij aan alle zijden omringd door krijgers – mannen van de vijf verbonden stammen zowel als 'broeders van de nacht' – die de Noren vol ontzag begroeten. Haastig brengen enkele vrouwen grote eetkommen en als raven vallen Eric en zijn metgezellen op de dampende vleessoep aan. Inmiddels vertelt hij van Yalahs plannen, maar Mohaka blijkt er al grotendeels van op de hoogte te zijn. 'Is dit de voltallige krijgsmacht van de "broeders van de nacht?"' vraagt Eric, nadat hij eens opmerkzaam rondgekeken heeft. 'Er zijn nog twee nederzettingen hier vlak bij,' is Mohaka's antwoord. 'Met de overgebleven krijgers van de vijf verbonden stammen mee telt onze krijgsmacht misschien vierhonderd dapperen. Maar zij missen leiding, oh broeder. Mohaka weigerde tot opperhoofd gekozen te worden, omdat geen meer geschikt daarvoor is dan jij!' Eric knikt eens en zucht nauw hoorbaar. Hij vreesde reeds, dat zoiets komen zou. 'Met Ragnars troep mee beschikt Yalah over ongeveer duizend man,' zegt hij peinzend. 'Wellicht nog meer... Deze strijd is al bij voorbaat verloren, Mohaka. Die tweehonderd doorgewinterde, harde piraten zouden het alléén al gemakkelijk tegen jouw vierhonderd krijgers kunnen opnemen; maar... als de Noren aan onze kant zouden strijden, was Yalah verloren.' Betekenisvol kijkt hij het jonge opperhoofd aan: dan veert hij overeind en glimlacht. 'Ragnar weet niet, hoe de toestand werkelijk is. Hij meent een goed werk te doen door voor Yalah een bende bandieten uit de weg te ruimen. Als ik hem zou kunnen overtuigen van het tegendeel.' 'Wat bedoel je, Noorman?' snauwt Svein geschrokken. Eric grijnst overmoedig. 'Ik ga terug, praten met Ragnar!'

Svein Langtand hapt verschrikt naar adem als hij Erics gewaagde plan hoort, maar als deze hem verzekert, dat het de bedoeling is, dat hij ook meegaat, verdwijnen zijn protesten als bij toverslag. Om 'de broeders van de nacht' niet zonder leiding te laten, besluit Mohaka niet mee te gaan. Nauwelijks een uur na hun aankomst vertrekken zij weer: Eric, Svein, Nahenah en enkele vertrouwde Kelten-krijgers, rijkelijk voorzien van leeftocht en drinkwater. Het duurt niet lang, of een der krijgers ontdekt de rooksignalen, die ver achter hen ten hemel stijgen. 'Bliksems, Noorman,' gromt Svein, 'ik geloof, dat onze vriend Yalah bezig is het moeras te omsingelen. Dan zal Ragnar wel gauw aanvallen. Hoe moeten we die zo gauw zien te vinden?' 'Dat zullen de verspieders, die Yalahs krijgsmacht in het oog houden, wel weten,' merkt Eric op. Zwijgend trekken zij verder en in de loop van de volgende middag zien zij eensklaps een gedaante voor zich oprijzen uit het struikgewas. De man ziet er uit als een krijger van Yalah en Eric heeft het zwaard al half uit de schede, als hij diens zwarte lokken opmerkt; het enige dat de 'krijgers van de nacht' van hun tegenstanders onderscheidt. De verspieder gebaart stilte in acht te nemen en komt snel naderbij. 'De krijgers van Yalah de Wolf zijn niet ver van hier gelegerd, samen met de bleke mannen van de zee,' fluistert hij. 'Het is een verschrikkelijke overmacht, oh broeders!' Geruisloos volgen zij hun gids door het ritselende riet en zien vaag iets tussen de stammen bewegen; het is te ver om duidelijk te kunnen onderscheiden en zeker onmogelijk om temidden van die honderden krijgers Ragnar te vinden. De Noorman bedenkt zich niet lang en klautert in de hoogste boom, die hij vinden kan. 'Ziezo, nu kan ik het zaakje tenminste duidelijk overzien,' mompelt hij hijgend. Zijn scherpe ogen vinden zonder moeite de grote groep Noormannen, die terzijde van hun bondgenoten een eigen kamp gemaakt hebben. In het midden staat een haastig opgetrokken hut, zonder twijfel het verblijf van Yalah. Hij prent de situatie goed in zijn geheugen. De grote bedrijvigheid daar beneden wijst erop, dat voorbereidingen getroffen worden voor een aanval en eensklaps overvalt Eric een verlammende twijfel. Hoe moet hij er in slagen temidden van deze honderden krijgers, Ragnar ongezien te spreken te krijgen?

Snel voegt Eric zich weer bij zijn metgezellen en deelt hun zijn bevindingen mee. 'Het beste is dat Nahenah en ik alleen verder gaan,' beslist hij; 'twee vallen minder op. Worden wij ontdekt, dan kunnen jullie altijd nog handelen.' Zonder op de tegenwerpingen van Svein te letten, begeeft Eric zich met de oude krijger op weg. Zoals de Noorman al vermoedde, ligt er een ring van schildwachten rond het grote kamp, maar zij slagen er zonder veel moeite in dezen te ontwijken. Zo dicht mogelijk naderen zij de plaats waar de Noormannen gelegerd zijn. Van Ragnar is evenwel niets te bekennen. 'Waarschijnlijk bevindt hij zich bij Yalah in de hut,' fluistert Eric. 'De aanval komt morgenvroeg, broeder,' geeft Nahenah even zacht ten antwoord, terwijl hij op de Noren wijst, die druk bezig zijn hun wapentuig in orde te brengen. De Noorman denkt even na, legt dan al zijn wapens af en zegt: 'Blijf hier; hou je boog gereed, maar schiet pas, als ik de hand ophef.' Zonder verder vragen te stellen knikt Nahenah. Eric werkt zich behoedzaam naar voren tot aan het laatste boomgroepje. Geduldig slaat hij de Vikings gade en wacht. Verscheidene malen lijkt het er op, dat er een in zijn buurt zal komen, maar nooit dichtbij genoeg om de man zonder gevaar dat anderen het horen, aan te roepen. Tot eindelijk Erics kans komt. Een haveloze piraat beent met lange passen zijn kant uit. Ogenblikkelijk veert Eric overeind en roept gedempt: 'Hé, makker, kom eens hier!' De krijger staat stil en loert in de schaduw tussen de boompjes. Menend een van zijn eigen kameraden voor te hebben, komt hij verwonderd en nieuwsgierig naderbij. Nog voor de piraat zien kan, met wie hij te doen heeft, klinkt Erics stem zacht maar duidelijk: 'Mijn leven is in jouw hand. Ik kom als vriend, ongewapend, om met Ragnar te spreken.' Bij het horen van deze woorden houdt de ander abrupt de pas in. Eric verroert zich niet als de piraat zich voorzichtig voorover buigt en hem recht in het gezicht kijkt. Maar het hart bonst Eric in de keel, want in deze worgende seconden staat hij in de schaduw van de dood...

'Koning Eric,' stamelt de krijger na een stilzwijgen, dat Eric een eeuwigheid toeschijnt. Hij loert onzeker om zich heen, maar treedt dan langzaam nader.
'Dank vriend,' zegt Eric, die eensklaps voelt dat het klamme zweet in zijn handpalmen staat. Dan glimlacht hij. 'Noren laten elkaar niet gauw in de steek, hè? Maar snel nu voor ze je afwezigheid opmerken.' In korte woorden deelt Eric de ander mee, waar het om gaat. De krijger knikt bedachtzaam. 'Ik weet, dat het geen valstrik is, omdat je koning Eric bent. Goed, ik zal de boodschap overbrengen, als ik er de kans voor krijg.'
'In orde,' fluistert Eric. 'Ik wacht hier tot middernacht. Is Ragnar er dan nog niet geweest, dan neem ik aan, dat hij niet meer komt en ga ik weg.' Een beetje schutterig neemt de piraat afscheid en Eric trekt zich dieper in de schaduwen terug. Naarmate het donkerder wordt, stijgt zijn spanning. De geluiden uit het kamp worden minder. Hier en daar brandt een klein wachtvuur; een enkele schildwacht doet zijn ronde door het sluimerende kampement. Dan kraakt er opeens ergens voor hem een takje, scherp en alarmerend in de lome stilte. Erics spieren spannen zich. Een gedaante doemt donker en onherkenbaar uit de struiken op. 'Koning,' fluistert een stem nauwelijks hoorbaar boven het geritsel van de wind in het geboomte. 'Ragnar? Hier!' Het klinkt als een verademing. Met een paar stappen is Eric bij de rode piraat. 'Brave Ragnar,' glimlacht de Noorman. 'Je bent...'
'Een idioot, dat weet ik,' gromt de zeeschuimer, schichtig rondglurende. 'Zeg wat je te zeggen hebt, koning, maar gauw, want deze toestand bezorgt me kippevel. Ik heb een hele last gehad om Yalah te sussen, toen jullie verdwenen waren. Hij vertrouwt me niet meer helemaal, geloof ik. En als hij dít zou merken...'
Weinig kan de Rode Piraat vermoeden, dat hij reeds geruime tijd door een van Yalahs krijgers geschaduwd wordt; en deze krijger sluipt nu onhoorbaar in hun richting.

'Je hebt mij het leven gered, Ragnar,' zegt Eric ernstig, 'en dat zal ik nooit vergeten. Daarom moet ik met je spreken, want zoals de zaken nu staan, zouden we morgenochtend tegenstanders zijn... en daar voel ik eigenlijk niets voor...' 'Nou, doe het dan niet,' merkt Ragnar nuchter op. 'Altijd als ik bezig ben wat te verdienen, zit jij me in het vaarwater, koning. Dat slik ik niet! Om me zoiets onbenulligs te vertellen, laat je me hier komen?' Hij staat klaar om weer op te stappen, maar Eric houdt hem tegen en zegt snel: 'Je sluit je bij de verkeerden aan, Ragnar. De krijgers in het moeras zijn geen bandieten, zoals jullie wijsgemaakt wordt. Yalah is de schurk! Een wrede, roofzuchtige dwingeland!' Kort en bondig legt de Noorman uit, hoe de toestand is. Ragnar gluurt onrustig van onder zijn borstelige wenkbrauwen de Noorman aan en haalt de schouders op. 'Ik heb de helft van mijn loon al binnen,' gromt hij wrevelig, 'ik kan er nou niks meer aan veranderen. Gedaan is gedaan.'

'Het loon van een moordenaar! Geef het terug, Ragnar! Sluit je bij ons aan. Gezamenlijk kunnen wij deze onderdrukker verjagen en het volk hier zal je daarvoor beter belonen dan Yalah nu doet!' Plotseling zwijgt de Noorman en hij verbleekt als hij even een beweging in het struikgewas achter de piraat bemerkt. 'Pas op,' sist hij de ander toe. 'Verdwijn gauw!' Maar het is al te laat. Het kale, glimmende hoofd van de spion duikt achter het gebladerte op. Een ogenblik staart hij Eric verbijsterd in het gezicht. Dan verscheurt zijn luide alarmkreet de stilte van het slapende kamp.

Woedend heft de krijger zijn speer, maar nog voor de echo's van zijn kreet verstild zijn, springen Eric en Ragnar bijna gelijktijdig toe, waarbij de Noorman er geen moment bij nadenkt, dat hij ongewapend is. De Rode Piraat is hem echter voor. Terwijl zijn flitsende zwaardslag de krijger neervelt, bijt hij Eric toe: 'Vlucht!' waarna hij zelf zonder verder op of om te zien in de struiken duikt. In het kamp is inmiddels alles in rep en roer geraakt door de waarschuwende schreeuw van de spion en met ingehouden adem glipt ook Eric weg tussen het gebladerte. Zo geruisloos mogelijk maakt hij zich uit de voeten, maar ver komt hij niet, want de geluiden vertellen hem, dat Yalahs krijgers dicht in de buurt zijn. Met kloppend hart laat hij zich languit op de grond glijden en blijft roerloos liggen. 'Het waren drie krijgers,' klinkt opeens Ragnars schorre stem niet ver van hem vandaan. 'Ik probeerde ze te grijpen, maar ze vluchtten. Toen heb ik alarm gemaakt. Die kant gingen ze uit.' Ook zonder te zien begrijpt Eric, dat dit tegen Yalahs 'dapperen' is. Een zucht van opluchting ontsnapt hem als hij hoort, hoe zij zich – meegetroond door Ragnar – langzaam verwijderen. Het wordt stil om hem heen en haastig kruipt de Noorman weg. 'Het gevaar is geweken,' flitst het door hem heen, 'tenzij ze die gedode krijger vinden zullen ze nooit weten, wat er aan de hand was...' Maar helaas, hoe vergist hij zich, want die krijger kruipt op hetzelfde moment – zij het meer dood dan levend – kreunend en moeizaam in de richting van Yalahs kamp om te vertellen, wat hij gezien en gehoord heeft...

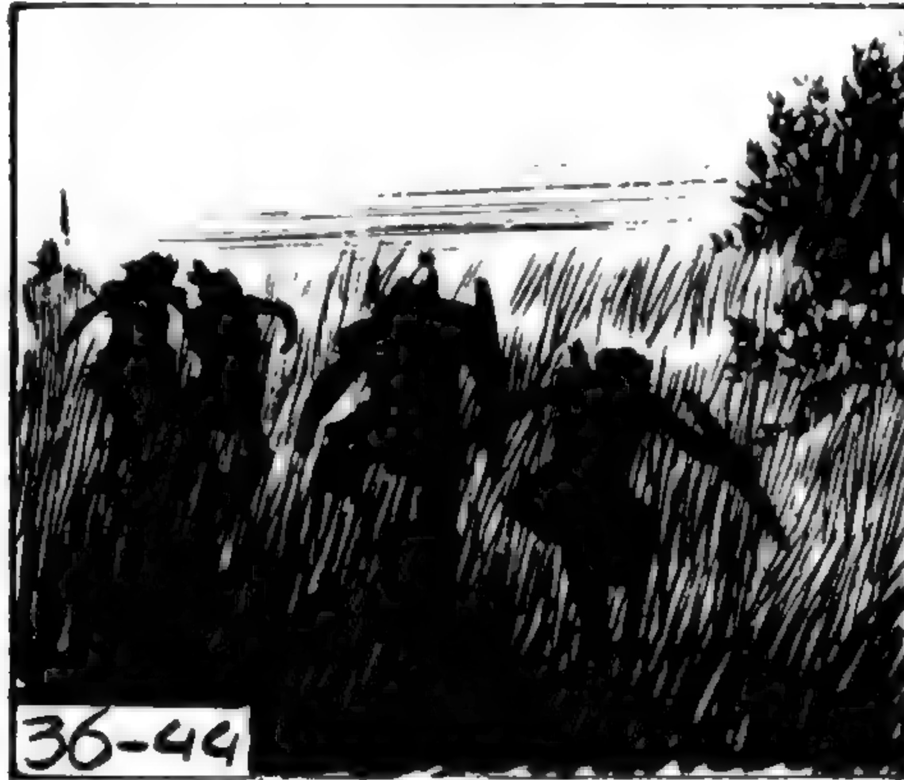

Snel en behoedzaam voegt Eric zich weer bij de wachtende Nahenah. Dankzij diens verbluffende opmerkingsgave slagen zij er ook ditmaal in, zonder ongelukken langs de wachtposten te komen en samen sluipen zij terug naar de plaats, waar zij hun kameraden achtergelaten hebben. 'Het is dus helemaal mis,' gromt Svein, als Eric kort zijn belevenissen verteld heeft. 'Tja, dat dacht ik wel. Op die rode piraat valt niet te rekenen. Wat nu, Noorman?'

'Terug naar de mannen in het moeras,' beslist Eric, 'om alles voor de strijd klaar te maken.' En zo keren zij onverrichterzake terug. Zij zijn echter nauwelijks enkele uren onderweg als Eric eensklaps de pas inhoudt en scherp luistert. Hij vergist zich niet. Een verward rumoer komt uit de richting van het kamp van Yalah en dat kan maar één ding betekenen... 'Kom mee,' bijt hij zijn mannen toe, 'de mannen van Ragnar en Yalah zijn slaags geraakt.'

Gevolgd door Svein en de anderen rent Eric zo snel als het kronkelige, drassige moeraspad het toelaat, terug naar Yalahs kamp. Naarmate zij dichterbij komen, wordt het – naar de geluiden te oordelen – duidelijk, dat daar hevig gevochten wordt. Maar even plotseling als de strijd ontbrandde, schijnt deze ook weer ten einde te komen, want opeens keert de stilte terug. Een stilte, die zo mogelijk nog onheilspellender is dan het krijgslawaai. Met bange vrees vervuld voert de Noorman zijn troepje mee, maar eensklaps bemerkt hij een beweging voor hem uit. Er glinstert een helm en met een kreet snelt Eric nader. Het zijn drie Noren, die zich aanvankelijk uit de voeten willen maken maar opgelucht tevoorschijn komen als zij Eric herkennen. 'Niemand was er op verdacht,' stoot een van hen nog geheel overstuur uit. 'Ragnar had wel een paar schildwachten uitgezet, omdat hij Yalah niet meer vertrouwde, zei hij, maar die hebben de schurken eerst om zeep geholpen, voor ze op ons aanvielen. Er zijn er heel wat gegaan van ons, die eerste minuten. Ik begrijp niet waarom.' 'Ik wel,' onderbreekt Eric hem. 'Waar is Ragnar?' De piraat haalt niet wetend de schouders op. 'Hij was nog in de hut bij Yalah, toen de meesten van ons al sliepen. Niemand heeft hem daarna meer gezien...'

Een kille angst neemt bezit van Eric als hij aan het lot van Ragnar de Rode denkt. Ogenblikkelijk geeft hij zijn bevelen. Een der krijgers krijgt de taak de nederzettingen in het moeras van de toestand op de hoogte te stellen. De anderen moeten trachten met behulp van de drie Noren de overige gevluchte krijgers van Ragnar op te sporen en bijeen te brengen. Dan haast de Noorman zich met Svein verder in de richting van Yalahs kamp. De vreemde, onwerkelijke stilte om hem heen doet Eric dubbel op zijn hoede zijn voor mogelijke hinderlagen. Er gebeurt echter niets en als zij de kleine open bosweide bereikt hebben verwondert hem dat niet meer. Als aan de grond genageld staan de twee mannen stil. Dan brengt Svein Langtand uit: 'Wel, bij Thor, Noorman, wat zullen wij nu weer hebben. Ze zijn zogezegd verdwenen, allemaal.'

‘Hieruit blijkt dat Yalah ondanks zijn numerieke overmacht bevreesd is voor de wraak van Ragnars piraten,’ zegt Eric grimmig. ‘Het lijkt veel op een vlucht.’ De Noorman denkt even na en vervolgt dan: ‘Het zal nog wel even duren voordat onze mannen de krijgers van Ragnar verzameld hebben. Tijd genoeg om achter Yalah aan te gaan. Ik moet weten wat er van Ragnar geworden is!’ Zo zetten zij de achtervolging in. Eric houdt er terdege rekening mee, dat Yalah maatregelen getroffen heeft, om juist zo iets te verhinderen, maar het blijkt al gauw dat hij zich vergist. Klaarblijkelijk is de vijand er hals over-kop vandoor gegaan. Het duurt niet lang, of zij krijgen de grote krijgersbende in het oog. Op hun hoede lopen zij steeds meer op de troep in, terwijl ze zich onrustig afvragen of Ragnar inderdaad daarbij is. Dan stoot Svein de Noorman opgewonden aan. ‘Daar... daar is hij,’ hijgt hij. ‘Kijk eens wat de schurken met hem gedaan hebben.’ Eric bijt de tanden op elkaar. Ja, daar gaat Ragnar de Rode, omringd door zijn vijanden, maar het valt moeilijk de jolige, onverschrokken vrijbuiter te herkennen in dat bebloede menselijke wrak dat daar geketend aan een boomstam welke hij nauwelijks torsen kan, zijn ondergang tegemoet strompelt...

'Wat nou, Noorman?' zegt Svein, 'we kunnen moeilijk met ons tweeën die hele troep te lijf gaan. Hoewel, mijn handen jeuken.' 'En al konden we dat, dan deden we het nog niet,' merkt Eric op, 'want de eerste, die het zou bezuren is Ragnar.' Peinzend staart hij even de lange stoet krijgers na. 'Ik vraag me af waar ze naar toe gaan, zo plotseling,' mompelt hij. 'Ga als de weerlicht terug. Laat Mohaka al zijn krijgers verzamelen. Met de piraten van Ragnar mee hebben we misschien vijfhonderd man. Die hele troep moet zo snel mogelijk achter mij aan komen. Ik houd intussen Yalah in het oog.' Svein knikt instemmend en terwijl hij haastig op zijn schreden terugkeert, zet Eric de achtervolging voort. Zonder onderbreking trekt de troep door een bebost heuvelland. Eric volgt als een schaduw en na enkele dagen ligt het doel eensklaps voor hem. Een groot ompaald dorp met hoog daarboven uitstekend een plompe aarden heuvel. Wat zich achter de palissaden afspeelt kan de Noorman helaas niet zien, maar de figuurtjes, die nu in het eerste grauwe morgenlicht de heuvel beklimmen, zeggen hem genoeg. 'Een offerplaats,' mompelt Eric vol afgrijzen. 'En het offer is Ragnar. Als Svein niet héél snel met de krijgers hier is, zullen ze die brave roodkop voor mijn ogen om hals brengen, zonder dat ik een vinger kan uitsteken.'

Om te kunnen zien wat er achter de ompaling gebeurt, klimt Eric in een hoge boom, zo dicht mogelijk bij het dorp. Hij bevindt zich ongeveer op gelijke hoogte met de bovenkant van de aarden heuvel, waar enkele krijgers bezig zijn een aantal bloedrode palen overeind te zetten. Het kost de Noorman moeite tussen de bijeengestroomde dorpsbewoners en krijgers Ragnar de Rode te vinden, maar dan ziet Eric hem staan tegenover Yalah, die barbaars uitgedost op een zetel plaats genomen heeft. Het geroezemoes verstomt, als een oude magere kerel naar voren treedt. Weliswaar zwak, maar toch goed verstaanbaar, dringt 's mans stem tot Eric door. 'De zonnegod, die speekt door mijn mond, vonnist je. Jij, die Yalah de goede, Yalah de grote bedroog, die je hoofdmans eer verzaakte. Jij zult je wandaden betalen met je leven, slechts dat kan de wraak van de zonnegod over zijn arme kinderen voorkomen. Wanneer de zonnegod – ons aller meester – in het midden boven de tempel staat zul jij je hart geven!' Een instemmend gegrom klinkt op. Men grijpt Ragnar beet en duwt hem de smalle treden van de 'Zonne Tempel' op. Achter hem komt de magere zonnepriester, het offermes in de hand.

Eric weet genoeg! Er is dus respijt tot de middag! Haastig laat hij zich zakken uit zijn uitkijkpost. Als nu Svein maar opschiet. Gelukkig verschijnt de Sakser met zijn troep eerder dan hij heeft verwacht. Bijna vijfhonderd man sterk. 'Daar kunnen we tenminste iets mee doen,' zegt Eric tevreden. Kort zet hij zijn plan uiteen. En terwijl de krijgers zich haasten om hun opdrachten uit te voeren, rijst langzaam de zon hoger en hoger. Boven op de heuvel staat de Zonnepriester op vreemde zangerige toon tegen de Zon te prevelen. Ragnar, onwrikbaar geketend aan de palen, luistert somber toe. Dan zwijgt de priester eensklaps; in bijgelovige vrees staart hij naar de rookslierten, die daar voor de zon heenglijden. Ook beneden op het grote dorpsplein ontstaat onrust; is dit een kwaad voorteken? Is de God van de Zon ontstemd? Maar dan snuift Yalah diep en springt op. 'De Vuurduivel,' schreeuwt hij, terwijl hij naar de lekkende vlammen wijst, die onder onheilspellend geknetter door het dak van de hut achter hem vreten. 'Slaat neer de vlammen, oh krijgers, of deze hele stad gaat te gronde.'

Eric knikt tevreden, als hij ziet, hoe de brand, die Mohaka stichtte, de hele bevolking in opschudding brengt. Dan geeft hij zijn mannen een teken en terwijl Yalah en zijn krijgers het vuur te lijf gaan, sluipen zij koelbloedig door de smalle poort het dorp binnen. Tot nu toe gaat alles goed, maar het gevaarlijkste gedeelte moet nog komen. Ze hopen Yalah levend te pakken te krijgen en dan dwars door de vlammen heen in veiligheid te komen, vóórdat Yalahs krijgers het kunnen verhinderen. Terwijl de Noorman en zijn mannen – allen Vikings van Ragnar – als schaduwen langs de hutten sluipen, dichter en dichter op de plek toe, waar Yalah schreeuwend zijn bevelen staat te geven, berekent hij zijn kansen. Inmiddels houdt hij Yalah scherp in het oog. Hij weet, dat Mohaka met honderden krijgers achter de muur van vlammen gereed is, om in te grijpen, maar desondanks... eensklaps ziet hij het opperhoofd in de richting van de aarden heuvel lopen, waarop de zonnepriester vertwijfeld heen en weer loopt. De Noren kunnen niet verstaan, wat Yalah zijn handlanger toebrult, maar de bedoeling is duidelijk genoeg. 'Bij Thor Noorman,' hijgt Svein wanhopig, 'dat ouwe geraamte moet hem vermoorden. Het is gebeurd met Ragnar.' Een ogenblik staart Eric als verlamd van schrik omhoog. Dan legt hij met een flitsend gebaar een pijl op de pees. De kans is groot dat hij de verkeerde treft, maar het is het enige wat Ragnar nu nog redden kan...

De zonnepriester komt met een wrede glinstering in zijn ogen op zijn weerloos slachtoffer toe. Maar dan deinst hij ontzet achteruit voor de pijl, die onafwendbaar op hem toesnort... en de angst verdwijnt uit Ragnars ogen, als hij de oude moordenaar aan zijn voeten ineen ziet zakken. 'Hah! Da's m'n vriend Eric, of mijn naam is geen Ragnar,' brult de piraat verrukt. 'Nou zullen jullie er van lusten, daar beneden!' Niet zodra ziet Eric de zonnepriester vallen, of hij trekt zijn zwaard en geeft zijn mannen het teken aan te vallen. Ze zijn nu immers toch ontdekt. Ragnar is voorlopig buiten gevaar en het hele plan is dus verder waardeloos. 'Mohaka, val aan!' schalt zijn stem, terwijl hij aan het hoofd van zijn Vikings naar voren stormt. Snel als een panter wendt Yalah zich om. 'Dus jij, bleke jakhals,' sist hij. 'JIJ stak Yalahs huizen in brand, om de rode verrader te redden. Maar dat zal Yalah verhinderen. Sterven zal hij.' En alles om zich heen vergetend, stormt Yalah de heuvel op, om eigenhandig het vonnis aan de weerloze zeeschuimer te voltrekken.

Terwijl Yalahs krijgers gillend tot de tegenaanval overgaan, ziet Eric wat het wrede opperhoofd van plan is. Hij bedenkt zich niet lang. Als een wervelwind baant hij zich een weg door de gelederen van de vijand en stormt Yalah achterna. Deze heeft een flinke voorsprong maar zich tot het uiterste inspannend, loopt Eric gestadig op hem in. Pas nabij de top van de heuvel bemerkt Yalah, dat hij gevolgd wordt. Niet minder vermoeid dan de Noorman door de steile klim wendt hij zich hijgend om en het lijkt er even op, of hij Eric de zware stenen bijl naar het hoofd zal slingeren. Maar dan bedenkt hij zich en klautert verder. 'Vecht, lafaard,' snauwt Eric, die vreest, dat Ragnars laatste uur geslagen is. 'Vechten zal ik, hond van een hond,' sist Yalah, wanneer hij eenmaal boven is. Met een gevoel of zijn benen van lood zijn, beklimt Eric de laatste treden en op hetzelfde moment springt Yalah toe.

Met een snelle beweging weet Eric de slag van de zware stenen bijl met zijn schild op te vangen, maar de schok brengt hem uit zijn evenwicht en het scheelt geen haar, of hij stort ruggelings omlaag. Voor Yalah hier echter zijn voordeel mee kan doen, heeft Eric zich hersteld en snel springt hij uit zijn netelige positie. Ondanks het gemis van een schild blijkt Yalah een geducht tegenstander te zijn. De zware bijl is in zijn handen een levensgevaarlijk wapen, waar hij zo flitsendsnel gebruik van maakt, dat Eric amper genoeg heeft aan zijn schild om de slagen af te weren. Boven het wapengekletter uit klinken de schorre aanmoedigingskreten van Ragnar, die zich in allerlei bochten wringt om niets van het gevecht te missen. En dan, eensklaps, is het gebeurd. Een ogenblik verslapt Yalahs felle aanval en zijn afweer is iets te traag, als Eric razendsnel toestoot. De bijl ontvalt Yalahs hand en met een rauwe gil valt de wrede heerser ontzield omlaag. In twee tellen heeft Eric Ragnars boeien losgesneden. 'Geef me nou een zwaard, beste, brave vriend koning,' snuift de rode piraat, terwijl hij de Noorman stevig de handen drukt. 'Geef Ragnar nou een zwaard en ziet wat er gebeurt!' en met een schelle, strijdlustige schreeuw boldert Ragnar de Rode de heuvel af.

Terwijl hij achter Ragnar de heuvel afdaalt, ziet Eric, dat het dorp al geheel in handen is van Mohaka's krijgers, die er bovendien in geslaagd zijn, de brand te blussen. Maar buiten de palissade, in het woud, woedt de strijd nog onverminderd voort, getuige het woeste geschreeuw van Svein Langtand, wiens stem boven alles uit hoorbaar is. 'Een zwaard en een schild, bij Thor,' brult Ragnar, terwijl hij een van zijn mannen de wapens uit de hand rukt. 'Ik moet me haasten, zometeen is het afgelopen.' Met driftige sprongen stort de rode piraat zich in het heetst van de strijd. 'Hahaha, makkertjes, wat een mooi gevecht is dit,' klinkt de stem van Svein. 'Ik heb sedert lang niet zo'n plezier gehad. Hierheen kerels! Ze willen er vandoor, houdt ze vast.' 'Opzij, lange pier,' snauwt de heetgebakerde Ragnar. 'Ik ben de baas! Recht er op in, zeg ik.' En als een wervelwind springt de rode piraat temidden van de opeengedrongen vijand. Lang duurt deze strijd niet. Weliswaar hebben Yalahs krijgers een behoorlijke overmacht, maar van de reusachtige Sakser, die met één armzwaai er drie tegelijk van de aardbodem veegt en de roodharige Ragnar, die als een nijdige horzel overal tegelijk schijnt te zijn, hebben ze niet terug. Om van Ragnars piratenbende maar niet te spreken. 'Vrede, broeders,' klinkt een benepen stem uit de struiken. Een kaalgeschoren krijger steekt voorzichtig de lege handen op. 'Deze strijd is héél verkeerd geworden. Trek je krijgers terug, oh hoofdman met de rode haren, opdat wij ons overgeven. Maar slechts voor het grote bleekharige opperhoofd zélf willen wij ons buigen.'

Svein Langtand begint heftig te protesteren, maar Eric komt snel tussenbeide en zegt, dat hij de overgave aanneemt. Een voor een komen de verslagen krijgers van Yalah tevoorschijn en glippen schuw langs de rijen dreigende Vikings, 'Broeders van de nacht' en de mannen van Mohaka terug naar hun dorp, waar ze ontwapend worden. Met een verheugde glimlach treedt Mohaka, gevolgd door de zwijgende Nahenah, op de Noorman toe. 'Alles is nu voorbij, broeder,' zegt hij. 'Er zal vrede zijn, waar eerst wreedheid heerste. Een der hoofdmannen van de "broeders van de nacht" zal voorlopig het volk leiden. Wij keren het liefst zo spoedig mogelijk naar onze dorpen terug.' Eric knikt; ook hij wil niets liever. 'Wel, mijn oude makker,' wendt hij zich tot Ragnar de Rode. 'Wat zijn jouw plannen? Wij willen naar huis terug. Laten wij gezamenlijk de overtocht maken. Dat is veiliger.' De rode piraat grijnst en schudt het hoofd. 'Een ander voorstel, koning! Ga met óns mee. Ik ben nog niet klaar in dit land. Blijf, en laten we samen op zoek gaan naar de zeven steden van Goud.'

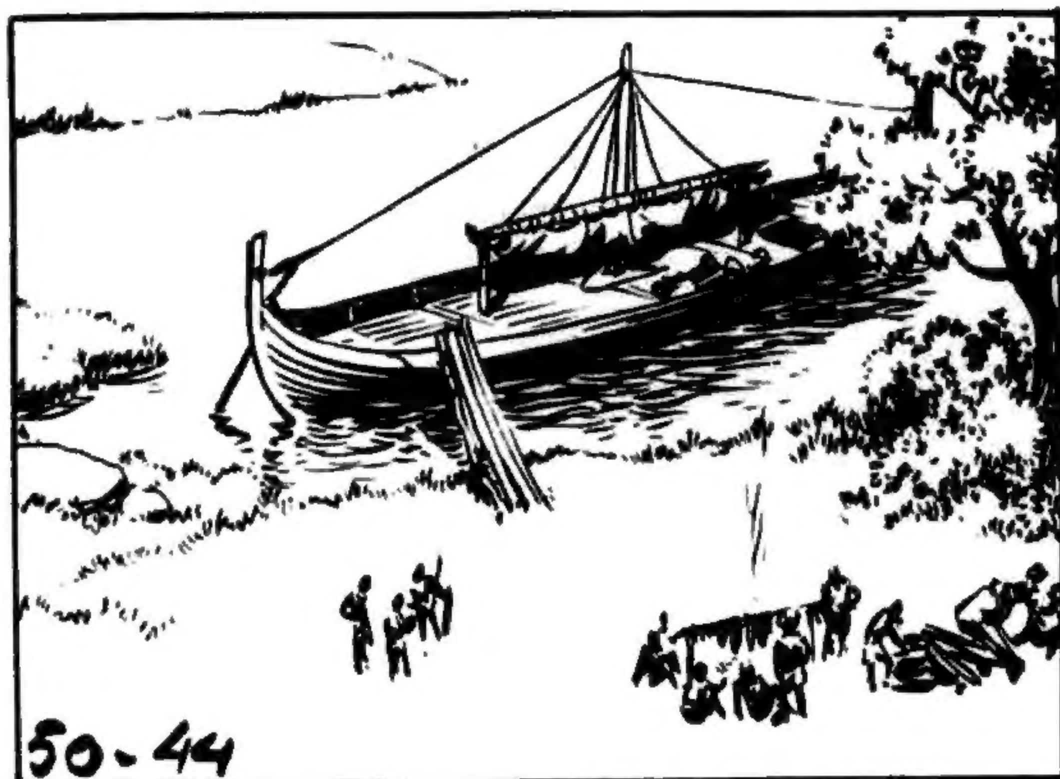
'Steden van goud?' zegt Svein, met een verrukte grijns. 'Zijn die hier? Vertel eens op, ouwe rover!' 'Ik weet niet wáár ze zijn,' antwoordt Ragnar, 'maar ik heb erover horen spreken door een ouwe man, die ze met eigen ogen gezien heeft. Geel en blinkend in de zon. Het moeten enorme steden zijn, vér weg in het westen.' Eric krabt zich de kin, hij weet niet wat hij ervan denken moet maar hoe het zij, hij is niet van plan, nog langer de terugreis uit de stellen. Svein kijkt wel een beetje op z'n neus, maar legt zich toch bij Erics besluit neer. Het goud dat zij van de dankbare bevolking gekregen hebben is ook niet voor de poes en bovendien ziet de Sakser wel in, dat ze niet meer mee kunnen nemen dan een scheepslading. 'Je bent en blijft een uilskuiken, koning,' zegt Ragnar, als na enkele dagen het ogenblik van scheiden gekomen is. 'Stom dat je niet met ons meegaat; het kan hoogstens een paar maanden duren, want ik wil óók voor de winter weer thuis zijn!' Maar Eric laat zich niet overhalen. Het enige waarin hij toestemt is een paar maanden te wachten totdat Ragnar de gelegenheid heeft zich met zijn schepen bij hem te voegen. Een gezamenlijke overtocht is altijd verkieslijker. En dan komt het afscheid. 'Hou je koers, koning,' zegt Ragnar, terwijl hij hem als laatste de hand schudt. Hij schraapt zijn keel en volgt zijn mannen gehaast. Nog eenmaal keert de rode piraat zich om. 'Gegroet koning,' klinkt zijn stem. Zwijgend heft Eric de hand ten groet en hij staart de forse gestalte na zolang hij hem met de ogen volgen kan, want een vreemd voorgevoel zegt hem, dat hij de Noorse zeewolf voor het laatst gezien heeft...

Nog vaak zijn Erics gedachten bij Ragnar de Rode, terwijl hij en zijn handjevol mannen met Mohaka en zijn krijgers terugkeren naar de dorpen in het noorden. Zij hoeven zich niet te haasten maar toch is het met een zeker ongeduld, dat hij Mohaka's troep verlaat om te kijken, hoe zijn schip het maakt. De bewakers hebben niets bijzonders te melden en alles is gelukkig in goede orde. Aangezien ze hier geen vijanden te duchten hebben, gaan ze gezamenlijk verder naar Mohaka's dorp om Cendrach op te halen en afscheid van hun vrienden te nemen. De oude scheepsbouwer komt hun, ondersteund door een krijger, verheugd tegemoet en eensklaps valt het de Noorman op, hoe oud en zwak de grijsaard er uitziet. Als raadde hij Erics gedachten, knikt Cendrach glimlachend. 'Voor mij is de dood niet ver meer, koning,' zegt hij zacht. 'Maar betreur het niet. Mijn taak is volbracht en er is vrede in mijn hart. Ik heb het beloofde land gevonden en wat meer is, ik heb jou, koning, de weg er heen gewezen. Jij zult terugkeren wellicht... wellicht niet... maar dan zullen ánderen dezelfde weg vinden, aangespoord door het verlangen dat ook mij bezielde: het verlangen naar vrijheid en een vredig bestaan... en eens zal dit land van melk en honing zijn rijkdom en overvloed uitstorten over allen, die deze weg naar de vrijheid volgden...' Cendrachs oude ogen staren in de verte, als zag hij een schoon visioen. Dan maakt hij een gebaar naar de roodhuidige krijgers, die ernstig en zwijgend achter hem staan. 'De taak die mij nu nog rest is, deze vriendelijke mensen bij te staan waar ik kan. Zij komen met hun zieken en gewonden, vragen mij om raad en hulp. Het is goed zo. Ga thans, koning der Noren! Kom spoedig terug. Vraag mij echter niets... Cendrach blijft hier!'

Hoewel Eric het al half en half vermoedde geeft het hem toch een schok te bedenken, dat het komende afscheid van Cendrach wel een vaarwel voor eeuwig zal zijn. Maar hij legt zich zwijgend bij Cendrachs besluit neer. Op hun gemak brengt het handjevol mannen van Eric nu alles in gereedheid voor het vertrek, daarbij trouw geholpen door de jagers en vissers van Mohaka. De voorraad vlees en vis wordt van dag tot dag groter en Eric, Svein en de Kelten hebben de handen vol om alles te roken. De vrouwen van Mohaka's dorp maken een aantal extra waterzakken van hard leer dat, op een speciale manier gelooid en gerookt boven een smeulend vuur, waterdicht is. Zoals afgesproken is, wacht Eric twee, drie maanden, maar tegen het midden van de vierde maand hakt hij de knoop door. Het heeft geen zin nog langer op Ragnar te wachten. Het afscheid van Cendrach en van allen, die hun vrienden geworden zijn, is moeilijk, maar Eric zowel als de anderen scheiden met de hoop in het hart elkaar ooit eens weer te zien. Zo, op een stralende dag, glijdt de Drakkar statig over de brede riviermond naar zee. Met de hand aan het roer staart Eric naar de groep mensen op de hoge klip, tot zij uit het gezicht verdwenen zijn. Dan zucht hij diep en zijn gedachten gaan naar Ragnar de Rode die ergens in het onmetelijke land dat daar langzaam achter de kim verzinkt, achtergebleven is.

Wat er van de roodharige zeeschuimer en zijn troep geworden is, heeft Eric nooit geweten. Hij noch iemand anders heeft hen ooit weergezien. Maar misschien zegt het iets, dat Franse reizigers, die omstreeks het midden van de 18e eeuw de dorpen der Mandan Indianen – langs de Missouririvier – bezochten, daar vele krijgers aantroffen met roodblond haar en grijze ogen...

Lees het volgende nummer: DEEL 41 DE ZWARTE PIRAAT

In deze serie zijn verschenen: